ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 25ης Ιανουαρίου 2007 *

Πίνακας περιεχομένων

I — Η επίδικη απόφαση ..... I - 905

Α — Η σύμπραξη ..... I - 905

Β — Η διάρκεια της συμπράξεως ..... I - 908

Γ — Τα πρόστιμα ..... I - 909

Δ — Οι κρίσιμες διατάξεις της επίδικης αποφάσεως ..... I - 910

II — Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ..... I - 912

III — Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία ..... I - 913

IV — Επί της αιτήσεως αναιρέσεως ..... I - 914

Α — Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από τον μη σύννομο χαρακτήρα των ερωτήσεων της Επιτροπής κατά τη διενέργεια της έρευνας .. I - 915

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 915

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 916

Β — Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από το απαράδεκτο ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων ..... I - 917

1. Το έγγραφο «sharing key» ..... I - 917

α) Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 917

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 918

2. Τα πρακτικά των ανακρίσεων των πρώην διευθυντών της Dalmine ..... I - 921

α) Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 921

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 922

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Γ — Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από την εισαγωγή στην επίδικη απόφαση λόγων μη σχετιζόμενων με τις αιτιάσεις που ανακοινώθηκαν στην αναιρεσείουσα ..... I - 924

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 924

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 925

Δ — Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως ..... I - 926

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 926

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 927

Ε — Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και από ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά τις συνέπειες της παραβάσεως για το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών ..... I - 930

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 930

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 931

ΣΤ — Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας, πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τη διαπιστωθείσα στο άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως παράβαση ... I - 932

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 932

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 934

Ζ — Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας, πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τις συνέπειες της διαπιστωθείσας στο άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως παραβάσεως ..... I - 936

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 936

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 937

Η — Επί του ογδόου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά το οικονομικό πλαίσιο της συμβάσεως εφοδιασμού που συνήφθη μεταξύ της Dalmine και της Corus ..... I - 939

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 939

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 940

Θ — Επί του ενάτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο και ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά τη σοβαρότητα της παραβάσεως ..... I - 941

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 941

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 943

I — Επί του δεκάτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο και ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως και τις ελαφρυντικές περιστάσεις ..... I - 952

1. Επιχειρήματα των διαδίκων ..... I - 952

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου ..... I - 953

V — Επί των δικαστικών εξόδων ..... I - 957

Στην υπόθεση C-407/04 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά το άρθρο 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 2004,

Dalmine SpA, με έδρα στην Dalmine (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους A. Sinagra, M. Siragusa και F. Moretti, avvocati,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους A. Whelan και F. Amato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, E. Juhász, K. Schiemann και M. Ilešič (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: L. Hewlett, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Δεκεμβρίου 2005,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η εταιρία Dalmine SpA (στο εξής: Dalmine ή αναιρεσείουσα) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 8ης Ιουλίου 2004, Τ-50/00, Dalmine κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. II-2395, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), στο μέτρο που με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε η προσφυγή που είχε ασκηθεί κατά της αποφάσεως 2003/382/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (Υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής) (ΕΕ 2003, L 140, σ. 1, στο εξής: επίδικη απόφαση).

I — Η επίδικη απόφαση

A — *Η σύμπραξη*

2 Η Επιτροπή απηύθυνε την επίδικη απόφαση σε οκτώ επιχειρήσεις παραγωγής χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής. Μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών συγκαταλέγονται τέσσερις ευρωπαϊκές εταιρίες (στο εξής: κοινοτικοί παραγωγοί): η Mannesmannröhren-Werke AG (στο εξής: Mannesmann), η Vallourec SA (στο εξής: Vallourec), η Corus UK Ltd (πρώην British Steel Ltd, στο εξής: Corus) και η Dalmine. Οι τέσσερις άλλοι αποδέκτες της αποφάσεως αυτής είναι ιαπωνικές εταιρίες (στο εξής: Ιάπωνες παραγωγοί): η NKK Corp., η Nippon Steel Corp., η Kawasaki Steel Corp. και η Sumitomo Metal Industries Ltd (στο εξής: Sumitomo).

3 Οι χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής χρησιμοποιούνται από τη βιομηχανία αντλήσεως πετρελαίου και φυσικού αερίου και αφορούν δύο μεγάλες κατηγορίες προϊόντων.

4 Η πρώτη από τις κατηγορίες αυτές αποτελείται από τους σωλήνες γεωτρήσεως, κοινώς καλούμενους «Oil Country Tubular Goods» ή «OCTG». Οι σωλήνες αυτοί μπορούν να πωλούνται χωρίς σπείρωμα («λείοι σωλήνες») ή με σπείρωμα. Το σπείρωμα αποτελεί επεξεργασία που επιτρέπει τη σύνδεση των σωλήνων OCTG. Μπορεί να πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τα πρότυπα του American Petroleum Institute (API), λαμβανομένου υπόψη ότι οι μέσω σπειρώματος συνδεδεμένοι σωλήνες σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή θα αποκαλούνται στο εξής «σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας» ή με ειδικές μεθόδους, συνήθως προστατευόμενες από διπλώματα ευρεσιτεχνίας. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, γίνεται λόγος για σπείρωμα ή, ενδεχομένως, «συνδέσεις» «υψηλής ποιότητας» ή «premium», λαμβανομένου υπόψη ότι οι μέσω σπειρώματος συνδεδεμένοι σωλήνες σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή θα αποκαλούνται στο εξής «σωλήνες OCTG premium».

5 Η δεύτερη κατηγορία προϊόντων αποτελείται από τους σωληναγωγούς πετρελαίου και αερίου («line pipe»), μεταξύ των οποίων διακρίνονται, αφενός, οι τυποποιημένοι και, αφετέρου, οι κατασκευαζόμενοι βάσει ειδικών προδιαγραφών για την πραγματοποίηση ειδικών έργων (στο εξής: σωληναγωγοί «έργου»).

6 Τον Νοέμβριο του 1994, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε να διενεργήσει έρευνα προκειμένου να εξακριβώσει αν υφίσταται αντίθετη προς τον ανταγωνισμό πρακτική όσον αφορά τα προϊόντα αυτά. Το Δεκέμβριο του ίδιου έτους διενήργησε ελέγχους σε σειρά επιχειρήσεων. Μεταξύ Σεπτεμβρίου 1996 και Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή διενήργησε συμπληρωματικούς ελέγχους στη Vallourec, στην Dalmine και στη Mannesmann. Κατά τον έλεγχο που διενήργησε στη Vallourec στις 17 Σεπτεμβρίου 1996, ο πρόεδρος της Vallourec Oil & Gas, ονόματι Verluca, προέβη σε ορισμένες δηλώσεις (στο εξής: δηλώσεις του Verluca). Κατά τον έλεγχο που διενεργήθηκε στη Mannesmann τον Απρίλιο του 1997, ο διευθύνων σύμβουλος της επιχειρήσεως αυτής, ονόματι Becher, προέβη επίσης σε δηλώσεις (στο εξής: δηλώσεις του Becher).

7 Η Επιτροπή απηύθυνε επίσης αιτήσεις παροχής πληροφοριών, δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), σε ορισμένες επιχειρήσεις. Επειδή η Dalmine αρνήθηκε να γνωστοποιήσει ορισμένες από τις πληροφορίες που ζητήθηκαν, η Επιτροπή της απηύθυνε την απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1997, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17 (στο εξής: απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1997). Η Dalmine άσκησε προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως αυτής, η οποία κηρύχθηκε προδήλως απαράδεκτη με διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Ιουνίου 1998, Τ-596/97, Dalmine κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-2383).

8 Λαμβανομένων υπόψη των δηλώσεων των Verluca και Becher, καθώς και άλλων αποδεικτικών στοιχείων, η Επιτροπή διαπίστωσε, με την επίδικη απόφαση, ότι οι οκτώ αποδέκτριες της αποφάσεως αυτής επιχειρήσεις συνήψαν συμφωνία με αντικείμενο, μεταξύ άλλων, τον αμοιβαίο σεβασμό των εγχώριων αγορών. Κατά τη συμφωνία αυτή, κάθε επιχείρηση δεσμευόταν να μην πωλεί σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας και σωληναγωγούς «έργου» στην εγχώρια αγορά άλλου συμβαλλόμενου στην εν λόγω συμφωνία κράτους.

9 Η συμφωνία συνάφθηκε στο πλαίσιο συσκέψεων μεταξύ κοινοτικών και Ιαπώνων παραγωγών, που είναι γνωστές με την ονομασία «όμιλος Ευρώπης-Ιαπωνίας».

10 Η αρχή του σεβασμού των εγχώριων αγορών αναφερόταν με τον όρο «βασικά στοιχεία» («fundamentals»). Η Επιτροπή επισήμανε ότι τα βασικά στοιχεία είχαν όντως τηρηθεί και ότι, συνεπώς, η συμφωνία παρήγαγε βλαπτικά για τον ανταγωνισμό αποτελέσματα στην κοινή αγορά.

11 Η συμφωνία περιελάμβανε συνολικώς τρία σκέλη, από τα οποία το πρώτο συνίστατο στα βασικά στοιχεία όσον αφορά τον σεβασμό των εγχώριων αγορών, τα οποία μνημονεύθηκαν ανωτέρω και συνιστούσαν την παράβαση που διαπιστώνει το

άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως, το δεύτερο στον καθορισμό των τιμών για τους διαγωνισμούς και ελαχίστων τιμών για τις «ειδικές αγορές» («special markets») και το τρίτο στην κατανομή των άλλων παγκόσμιων αγορών, πλην των αγορών του Καναδά και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, μέσω ποσοστών κατανομής («sharing keys»).

12 Όσον αφορά την ύπαρξη βασικών στοιχείων, η Επιτροπή στηρίχθηκε σε μια σειρά εγγράφων ενδείξεων που απαριθμούνται στις αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 67 της επίδικης αποφάσεως, καθώς και στον πίνακα που περιλαμβάνει η αιτιολογική σκέψη 68 της εν λόγω αποφάσεως. Κατά την Επιτροπή, ο πίνακας αυτός εμφαίνει ότι το μερίδιο του εγχώριου παραγωγού στις παραδόσεις που πραγματοποίησαν οι αποδέκτριες της επίδικης αποφάσεως επιχειρήσεις στην Ιαπωνία και στην εγχώρια αγορά καθενός από τους τέσσερις κοινοτικούς παραγωγούς είναι πολύ μεγάλο. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού ότι, συνολικώς, οι συμβαλλόμενοι στη συμφωνία όντως σεβάστηκαν τις εγχώριες αγορές.

13 Τα μέλη του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας συναντήθηκαν στο Τόκιο στις 5 Νοεμβρίου 1993 προκειμένου να καταλήξουν σε νέα συμφωνία κατανομής των αγορών με τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής. Το περιεχόμενο της επιτευχθείσας τότε συμφωνίας εμφαίνεται σε έγγραφο το οποίο παραδόθηκε στην Επιτροπή στις 12 Νοεμβρίου 1997 από ξένο προς τη διαδικασία τρίτο πληροφοριοδότη και το οποίο περιέχει, μεταξύ άλλων, ένα «σύστημα ποσοστών κατανομής» (στο εξής: έγγραφο «sharing key»).

B — *Η διάρκεια της συμπράξεως*

14 Ο όμιλος Ευρώπης-Ιαπωνίας συνεδρίαζε από το 1997 μέχρι το 1994 με συχνότητα δύο φορές ετησίως.

15 Η Επιτροπή έκρινε, πάντως, ότι ως χρονική αφετηρία της συμπράξεως για τον καθορισμό του ποσού των προστίμων πρέπει να εκληφθεί το 1990, λαμβανομένης υπόψη της υπάρξεως, κατά την περίοδο μεταξύ 1977 και 1990, συμφωνιών αυτοπεριορισμού των εξαγωγών οι οποίες είχαν συναφθεί μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ιαπωνίας. Κατά την Επιτροπή, η παράβαση τερματίστηκε το 1995.

Γ — *Τα πρόστιμα*

16 Προς καθορισμό του ποσού των προστίμων, η Επιτροπή χαρακτήρισε την παράβαση ως πολύ σοβαρή, με την αιτιολογία ότι η συμφωνία απέβλεπε στον σεβασμό των εγχώριων αγορών και έθιγε, κατ' αυτόν τον τρόπο, την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Επισήμανε, ωστόσο, ότι οι πωλήσεις χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής από τις αποδέκτριες της επίδικης αποφάσεως επιχειρήσεις εντός των τεσσάρων οικείων κρατών μελών δεν υπερέβαιναν τα 73 εκατομμύρια ευρώ ετησίως.

17 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, η Επιτροπή καθόρισε το ποσό του προστίμου, με βάση τη σοβαρότητα της παραβάσεως, σε 10 εκατομμύρια ευρώ για καθεμία από τις οκτώ επιχειρήσεις. Δεδομένου ότι όλες αυτές οι επιχειρήσεις ήταν μεγάλου μεγέθους, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος διαφοροποιήσεως, βάσει του μεγέθους των επιχειρήσεων, των ποσών των επιβληθέντων προστίμων.

18 Η Επιτροπή, εκτιμώντας ότι η παράβαση ήταν μέσης διάρκειας, αύξησε κατά 10 % ανά έτος συμμετοχής στην παράβαση το ποσό του προστίμου που ορίστηκε βάσει της σοβαρότητας της παραβάσεως, προκειμένου να καθορίσει το βασικό ποσό του επιβαλλόμενου σε καθεμία από τις οικείες επιχειρήσεις προστίμου. Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη ότι ο τομέας των χαλυβδοσωλήνων αντιμετώπιζε μακροχρόνια κρίση και δεδομένου ότι η κατάσταση του τομέα αυτού επιδεινώθηκε από το 1991 και εφεξής, η Επιτροπή μείωσε τα βασικά αυτά ποσά κατά 10 % λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων.

19 Τέλος, η Επιτροπή μείωσε κατά 40 % το ποσό του επιβληθέντος στη Vallourec προστίμου, καθώς και κατά 20 % το ποσό του επιβληθέντος στην Dalmine προστίμου, δυνάμει του σημείου Δ 2 της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση περί της συνεργασίας), προκειμένου να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι οι δύο αυτές επιχειρήσεις είχαν συνεργαστεί με την Επιτροπή κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας.

20 Η Επιτροπή έκρινε, με το άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως, ότι η σύναψη μεταξύ των κοινοτικών παραγωγών συμβάσεων αφορωσών την πώληση λείων σωλήνων στη βρετανική αγορά συνιστούσε παράβαση. Ωστόσο, δεν επέβαλε επιπλέον πρόστιμο για την παράβαση αυτή, για τον λόγο ότι οι συμβάσεις αυτές αποτελούσαν απλώς μέσο εφαρμογής της αρχής του σεβασμού των εγχώριων αγορών που είχε αποφασιστεί στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας.

Δ — *Οι κρίσιμες διατάξεις της επίδικης αποφάσεως*

21 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της επίδικης αποφάσεως, οι οκτώ αποδέκτριες της αποφάσεως επιχειρήσεις «παραβίασαν τις διατάξεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, συμμετέχοντας [...] σε μια συμφωνία που προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τη διατήρηση της αντίστοιχης εγχώριας αγοράς τους για τα είδη σωληνουργίας [...] OCTG [...] συνήθους ποιότητας και [για τους σωληναγωγούς "έργου"] άνευ ραφής».

22 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της επίδικης αποφάσεως ορίζει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως το 1995 για τις Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. και NKK Corp. Όσον αφορά την Corus, αναφέρει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως τον Φεβρουάριο του 1994.

23 Οι λοιπές κρίσιμες διατάξεις της επίδικης αποφάσεως έχουν ως εξής:

«*Άρθρο 2*

1. Οι επιχειρήσεις [Mannesmann], Vallourec [...], [Corus] και Dalmine [...] παραβίασαν τις διατάξεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, συνάπτοντας, στο πλαίσιο της παράβασης που αναφέρεται στο άρθρο 1, συμβάσεις που είχαν ως αποτέλεσμα μια κατανομή των [προμηθειών] λείων σωλήνων OCTG στην [Corus] (Vallourec [...] από το 1994).

2. Για την [Corus] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ του Ιουλίου 1991 και του Φεβρουαρίου 1994. Για τη Vallourec [...] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ της 24ης Ιουλίου 1991 και της 30ής Μαρτίου 1999. Για την Dalmine [...] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ της 4ης Δεκεμβρίου 1991 και της 30ής Μαρτίου 1999. Για τη [Mannesmann] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ της 9ης Αυγούστου 1993 και της 24ης Απριλίου 1997.

[...]

Άρθρο 4

Επιβάλλονται στις επιχειρήσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 1 τα ακόλουθα πρόστιμα, λόγω της διαπιστωθείσας παράβασης στο εν λόγω άρθρο:

1. [Mannesmann] 13 500 000 ευρώ

2. Vallourec [...] 8 100 000 ευρώ

3. [Corus] 12 600 000 ευρώ

4. Dalmine [...] 10 800 000 ευρώ

5. Sumitomo [...] 13 500 000 ευρώ

6. Nippon Steel [...] 13 500 000 ευρώ

7. Kawasaki Steel [...] 13 500 000 ευρώ

8. NKK [...] 13 500 000 ευρώ».

II — Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

24 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, επτά από τις οκτώ επιχειρήσεις στις οποίες επιβλήθηκαν κυρώσεις με την επίδικη απόφαση, μεταξύ των οποίων η Dalmine, άσκησαν προσφυγές ζητώντας στο σύνολό τους την εν όλω ή εν μέρει ακύρωση της αποφάσεως αυτής και, επικουρικώς, την ακύρωση του προστίμου που τους επιβλήθηκε ή τη μείωση του ποσού του.

25 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο:

— ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφος 2, της επίδικης αποφάσεως κατά το μέρος που διαπίστωσε την ύπαρξη της παραβάσεως που προσάπτεται με το άρθρο αυτό στην Dalmine για τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1991 χρόνο·

— καθόρισε σε 10 080 000 ευρώ το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην Dalmine·

— απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά·

— καταδίκασε καθένα από τους διαδίκους στα δικαστικά του έξοδα.

III — Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

26 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Dalmine ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να ακυρώσει την επίδικη απόφαση·

— επικουρικώς, να ακυρώσει ή να μειώσει το πρόστιμο που καθορίστηκε με το άρθρο 4 της επίδικης αποφάσεως·

— επιπλέον, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, προκειμένου αυτό να εκδώσει νέα απόφαση βάσει της αποφάσεως του Δικαστηρίου·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου και ενώπιον του Δικαστηρίου.

27 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, ως αβάσιμη και να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

IV — Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

28 Η Dalmine προβάλλει, κατ' ουσίαν, οκτώ λόγους αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως, τρεις από τους οποίους αντλούνται από διαδικαστικές πλημμέλειες, δύο από πλημμέλειες αφορώσες τη διαπίστωση της παραβάσεως κατά το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως και, τέλος, τρεις από πλημμέλειες αφορώσες τη διαπίστωση της παραβάσεως κατά το άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής.

29 Επιπλέον, η Dalmine προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως οι οποίοι αφορούν το ποσό του προστίμου.

Α — *Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από τον μη σύννομο χαρακτήρα των ερωτήσεων της Επιτροπής κατά τη διενέργεια της έρευνας*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Κατά την Dalmine, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας, στο μέτρο που έκρινε σύννομες τις ερωτήσεις που έθεσε η Επιτροπή κατά τη διενέργεια έρευνας. Συνεπώς, προσβλήθηκε το δικαίωμά της να μη συμβάλει στην ενοχοποίησή της.

31 Η Dalmine συνοψίζει αυτόν τον λόγο αναιρέσεως στην πρώτη ερώτηση, σημείο δ', η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1 της αποφάσεως της 6ης Οκτωβρίου 1997 και έχει ως εξής: «Για τις συνεδριάσεις για τις οποίες δεν είναι εφικτή η συγκέντρωση των σχετικών εγγράφων, πρέπει να διευκρινίζεται το περιεχόμενο των συνεδριάσεων, οι εκδοθείσες αποφάσεις, το είδος εγγράφων που κοινοποιούνται πριν και κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων, οι κατανομές των αγορών ('sharing keys') που συζητήθηκαν ή καθορίστηκαν ανά γεωγραφική ζώνη και η περίοδος ισχύος τους, οι τιμές που συζητήθηκαν ή καθορίστηκαν ανά γεωγραφική ζώνη και την περίοδο ισχύος τους, διευκρινίζοντας το είδος τους ('Target Price', 'Winning Price' — 'WP', 'Proposal Price' — 'PP', 'Rock Bottom Prices' — 'RBP')».

32 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το δικαίωμα ενός προσώπου να μη συμβάλει στην ενοχοποίησή του αφορά μόνον αιτήσεις παροχής πληροφοριών που υποχρεώνουν τον αποδέκτη, επ' απειλή χρηματικής ποινής, να απαντήσει. Πάντως, αυτή η πρώτη ερώτηση, στοιχείο δ', δεν συγκαταλέγεται στις ερωτήσεις για τις οποίες η απόφαση της 6ης Οκτωβρίου απαιτεί απάντηση επ' απειλή χρηματικής ποινής.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

33 Προκειμένου να διαπιστωθεί αν το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη, όπως του προσάπτεται, πρέπει να ληφθεί υπόψη η νομολογία σχετικά με την έκταση των εξουσιών της Επιτροπής στον τομέα των διαδικασιών προγενέστερης έρευνας και των διοικητικών διαδικασιών, με κριτήριο τη διασφάλιση των δικαιωμάτων άμυνας.

34 Κατά τη νομολογία αυτή, η Επιτροπή δικαιούται να επιβάλει σε επιχείρηση την υποχρέωση να της παράσχει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες που αφορούν πραγματικά περιστατικά των οποίων έχει λάβει γνώση, αλλά δεν μπορεί να υποχρεώσει την επιχείρηση αυτή να δώσει απαντήσεις από τις οποίες μπορεί να αποδειχθεί η ύπαρξη παραβάσεως, της οποίας το υποστατό οφείλει να αποδεικνύει η ίδια η Επιτροπή (αποφάσεις της 18ης Οκτωβρίου 1989, 374/87, Orkem, Συλλογή 1989, σ. 3283, σκέψεις 34 και 35, της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψεις 61 και 65, και της 14ης Ιουλίου 2005, C-65/02 P και C-73/02 P, ThyssenKrupp κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-6773, σκέψη 49).

35 Εν προκειμένω, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 29 των προτάσεών του, από το διατακτικό της αποφάσεως της 6ης Οκτωβρίου 1997 προκύπτει ότι η Dalmine δεν ήταν υποχρεωμένη να δώσει απάντηση στην πρώτη ερώτηση, σημείο δ΄, που περιλαμβάνεται στη σκέψη 31 της παρούσας αποφάσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 45 και 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Dalmine δεν μπορεί λυσιτελώς να προβάλει το δικαίωμά της να μην υποχρεωθεί από την Επιτροπή να ομολογήσει τη συμμετοχή της σε παράβαση.

36 Ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος.

Β — *Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από το απαράδεκτο ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων*

1. Το έγγραφο «sharing key»

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

37 Κατά την Dalmine, το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε ότι το έγγραφο «sharing key» ήταν επιτρεπτό επιβαρυντικό αποδεικτικό στοιχείο, καθόσον με την εκτίμησή του αυτή παρέβη το κοινοτικό δίκαιο και προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας. Δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό απεστάλη στην Επιτροπή από τρίτο αγνώστου ταυτότητας πρόσωπο, δεν εξακριβώθηκε η γνησιότητά του. Εξάλλου, η ταυτότητα του προσώπου που παρέσχε το έγγραφο αυτό δεν ήταν γνωστή ούτε στην Επιτροπή.

38 Η Dalmine επισημαίνει ότι, για να μπορεί ένα ανώνυμο έγγραφο να γίνει δεκτό ως αποδεικτικό στοιχείο, πρέπει να αποδειχθεί στον ενδιαφερόμενο ότι πρόκειται περί αξιόπιστου εγγράφου που ασκεί επιρροή στην υπόθεση. Όπως υποστηρίζει, τα ανώνυμα έγγραφα μπορούν, ενδεχομένως, να δικαιολογήσουν τη διεξαγωγή αποδείξεων, αλλά δεν μπορούν να αποτελέσουν τη βάση της κατηγορίας.

39 Η Dalmine υποστηρίζει, ακολούθως, ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι αντιφατική, στο μέτρο που το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε, αφενός, ότι τα επιχειρήματα της Dalmine μπορούσαν να ασκήσουν επιρροή στην εκτίμηση της αξιοπιστίας του επίμαχου εγγράφου, αφετέρου όμως, παρέλειψε να εξετάσει επί της ουσίας την αξιοπιστία αυτή.

40 Τέλος, η Dalmine φρονεί ότι το Πρωτοδικείο έπρεπε να εξακριβώσει αν υφίσταντο δεσμευτικοί για την Επιτροπή λόγοι για τους οποίους δεν μπορούσε να αποκαλύψει την ταυτότητα του πληροφοριοδότη της.

41 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι κρατούσα αρχή είναι αυτή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων. Κατά την άποψή της, το παραδεκτό και η χρήση ενός εγγράφου δεν μπορούν να αμφισβητηθούν. Η Dalmine δεν αμφισβήτησε συγκεκριμένα ενώπιον του Πρωτοδικείου την αξιοπιστία του εγγράφου «sharing key». Περιορίστηκε στον ισχυρισμό ότι το έγγραφο αυτό ήταν απαράδεκτο και μη δυνάμενο να χρησιμοποιηθεί και δέχθηκε, περαιτέρω, ότι ορισμένα τμήματα του εγγράφου αυτού καλύπτονταν από άλλα αποδεικτικά στοιχεία.

42 Η Επιτροπή επισημαίνει, ακολούθως, ότι, όταν ένα πρόσωπο ζητεί από την Επιτροπή να μην αποκαλύψει την ταυτότητά του, η Επιτροπή δεσμεύεται από το σχετικό απόρρητο.

43 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι το έγγραφο «sharing key» δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί, το κύρος της επίδικης αποφάσεως δεν θα μπορούσε να αμφισβητηθεί για τον λόγο αυτόν, καθόσον το εν λόγω έγγραφο είναι ήσσονος σημασίας για τη γενική οικονομία της αποφάσεως αυτής.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει επίσης να παρέχεται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση, κατά τη διοικητική διαδικασία, η δυνατότητα να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή της επί του υποστατού και του κρίσιμου χαρακτήρα των προβαλλόμενων πραγματικών περιστατικών και περιστάσεων, καθώς και επί των εγγράφων που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή για να στηρίξει τον ισχυρισμό της περί υπάρξεως παραβάσεως (αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψη 10, της 6ης Απριλίου 1995, C-310/93 P, BPB Industries και British Gypsum κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-865, σκέψη 21, και την προαναφερθείσα απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 66).

45 Καταρχάς, διαπιστώνεται ότι η Dalmine ήταν σε θέση να λάβει θέση επί του εγγράφου «sharing key» και να προβάλει τα επιχειρήματά της όσον αφορά την αποδεικτική ισχύ του εγγράφου αυτού, λαμβανομένης υπόψη της ανωνυμίας της πηγής πληροφορήσεως.

46 Στο μέτρο που η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι προσβλήθηκαν τα δικαιώματα άμυνας ακριβώς διότι η προέλευση του εγγράφου αυτού ήταν άγνωστη και η αξιοπιστία του δεν αποδείχθηκε από την Επιτροπή, διαπιστώνεται ότι αυτή η ερμηνεία των δικαιωμάτων άμυνας θα μπορούσε να υπονομεύσει την εκτίμηση των αποδείξεων, όταν πρέπει να αποδειχθεί η ύπαρξη παραβάσεως του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού.

47 Πράγματι, η εκτίμηση των αποδείξεων στις αφορώσες το κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού υποθέσεις χαρακτηρίζεται από το ότι τα υπό εξέταση έγγραφα περιέχουν συχνά επιχειρηματικά απόρρητα ή άλλες πληροφορίες που δεν μπορούν να δημοσιοποιηθούν ή μπορούν να δημοσιοποιηθούν μόνον υπό σημαντικούς περιορισμούς.

48 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα δικαιώματα άμυνας δεν μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι έγγραφα τα οποία περιέχουν επιβαρυντικά αποδεικτικά στοιχεία πρέπει αυτομάτως να αποκλείονται από αποδεικτικά μέσα, όταν ορισμένες πληροφορίες πρέπει να μείνουν εμπιστευτικές. Ο εμπιστευτικός αυτός χαρακτήρας μπορεί επίσης να αφορά την ταυτότητα των συντακτών των εγγράφων, καθώς και των προσώπων που τα διαβίβασαν στην Επιτροπή.

49 Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι:

«72 [η] αρχή που ισχύει στο κοινοτικό δίκαιο είναι η αρχή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων και το μόνο κατάλληλο κριτήριο προς εκτίμηση των προσκομιζομένων αποδείξεων έγκειται στην αξιοπιστία τους [...]. [...]

73 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα της Dalmine μπορούν μεν να είναι λυσιτελή για την εκτίμηση της αξιοπιστίας και, ως εκ τούτου, της αποδεικτικής ισχύος του εγγράφου 'sharing key', δεν πρέπει, ωστόσο, να θεωρηθεί ότι το έγγραφο αυτό αποτελεί απαράδεκτο αποδεικτικό στοιχείο που πρέπει να αφαιρεθεί από τον φάκελο.»

50 Το Πρωτοδικείο επισήμανε, εξάλλου, με την προαναφερθείσα σκέψη 73 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι θα μπορούσε να καταστεί αναγκαίο, κατά την εκτίμηση της αξιοπιστίας του εγγράφου «sharing key», να ληφθεί υπόψη η ανωνυμία της πηγής του εν λόγω εγγράφου.

51 Επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι δεν υπήρξε πλάνη κατά την εκτίμηση του παραδεκτού και της χρησιμότητας του εγγράφου αυτού ως αποδεικτικού στοιχείου.

52 Τέλος, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να προσάψει στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέθεσε εκτενέστερα την εκ μέρους του ανάλυση της αξιοπιστίας του επίμαχου εγγράφου και δεν εξακρίβωσε αν υφίσταντο λόγοι που δέσμευαν την Επιτροπή να μην αποκαλύψει την ταυτότητα του πληροφοριοδότη της. Δεδομένου ότι τα επιχειρήματα της Dalmine αφορούσαν τον απαράδεκτο χαρακτήρα του εν λόγω εγγράφου ως αποδεικτικού στοιχείου, το Πρωτοδικείο μπορούσε να περιοριστεί σε μια απάντηση στο επιχείρημα αυτό.

53 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

2. Τα πρακτικά των ανακρίσεων των πρώην διευθυντών της Dalmine

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

54 Η Dalmine υποστηρίζει ότι, κρίνοντας παραδεκτά τα πρακτικά των ανακρίσεων ορισμένων πρώην διευθυντών της στο πλαίσιο έρευνας διενεργηθείσας από τον εισαγγελέα του Bergamo (Ιταλία), το Πρωτοδικείο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας καθώς και το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη τα οποία αναγνωρίζει το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ).

55 Αφενός, η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε γνωστοποιήσει στην Dalmine νωρίτερα και, εν πάση περιπτώσει, πριν από την αποστολή της ανακοινώσεως των αιτιάσεων ότι είχε στη κατοχή της τα εν λόγω πρακτικά.

56 Αφετέρου, το όργανο αυτό χρησιμοποίησε τα εν λόγω έγγραφα απλώς και μόνο για να αποφασίσει αν έπρεπε να κινήσει διαδικασία. Συναφώς, η Dalmine τονίζει ότι τα επίμαχα έγγραφα αποτελούσαν προσωρινές πράξεις στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας και ότι, ως εκ τούτου, η αξιοπιστία τους δεν είχε ακόμη αποδειχθεί.

57 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι μπορεί, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, «να συγκεντρώνει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες από τις κυβερνήσεις και τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών» και ότι, συνεπώς, μπορεί, λογικώς, να χρησιμοποιήσει τις πληροφορίες αυτές. Επισημαίνει ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι δεν ήταν της αρμοδιότητάς του ούτε της αρμοδιότητας της

Επιτροπής να κρίνει αν οι εν λόγω πληροφορίες ήταν νόμιμες υπό το πρίσμα του εθνικού δικαίου που διέπει τη διενέργεια των ερευνών εκ μέρους των ιταλικών αρχών.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

58 Όσον αφορά το αν η Επιτροπή έπρεπε να είχε γνωστοποιήσει νωρίτερα στην Dalmine, πριν ακόμη και από την ανακοίνωση των αιτιάσεων, ότι είχε στην κατοχή της τα επίδικα πρακτικά, επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι τα στοιχεία τα οποία εξασφαλίζουν τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα για δίκαιη δίκη που επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του υπό εξέταση λόγου αναιρέσεως είναι ακριβώς, αφενός, η αποστολή της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και, αφετέρου, η πρόσβαση στον φάκελο η οποία παρέχει στον αποδέκτη της εν λόγω ανακοινώσεως τη δυνατότητα να λάβει γνώση των αποδεικτικών στοιχείων που περιέχει ο φάκελος της Επιτροπής.

59 Πράγματι, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων η ενδιαφερόμενη επιχείρηση λαμβάνει γνώση όλων των ουσιωδών στοιχείων στα οποία στηρίζεται η Επιτροπή σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας (απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2002, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-8375, σκέψεις 315 και 316, και προαναφερθείσα απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 66 και 67). Συνεπώς, μόνον κατόπιν της αποστολής της εν λόγω ανακοινώσεως μπορεί η ενδιαφερόμενη επιχείρηση να προβάλει πλήρως τα δικαιώματά της άμυνας (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, C-105/04 P, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, που δεν δημοσιεύθηκε ακόμη στη Συλλογή, σκέψεις 47 και 50).

60 Όπως ορθώς διαπίστωσε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν η ισχύς των προαναφερθέντων δικαιωμάτων εκτεινόταν, όπως προτείνει η αναιρεσείουσα, στον προς της αποστολής της ανακοινώσεως των

αιτιάσεων χρόνο, θα θιγόταν η αποτελεσματικότητα της έρευνας της Επιτροπής, καθόσον η επιχείρηση θα ήταν, ήδη κατά το πρώτο στάδιο της έρευνας της Επιτροπής, σε θέση να προσδιορίσει τις πληροφορίες που είναι γνωστές στην Επιτροπή και, ως εκ τούτου, εκείνες που μπορεί ακόμα να της αποκρύψει.

61 Εξάλλου, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν είχε γνωστοποιήσει στην Dalmine, κατά το στάδιο της διεξαγωγής αποδείξεων, ότι είχε στην κατοχή της τα εν λόγω πρακτικά είχε επιπτώσεις στις μεταγενέστερες δυνατότητες άμυνας της εταιρίας αυτής, κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας που κινήθηκε με την αποστολή της ανακοινώσεως των αιτιάσεων (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα απόφαση Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, σκέψεις 48 έως 50 και 56).

62 Όσον αφορά, ακολούθως, το παραδεκτό των εν λόγω πρακτικών ως αποδεικτικών στοιχείων, διαπιστώνεται ότι, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η νομιμότητα της διαβιβάσεως στην Επιτροπή, από εθνικό εισαγγελέα ή από τις αρμόδιες για θέματα ανταγωνισμού αρχές, πληροφοριών οι οποίες συνελέγησαν κατ' εφαρμογήν του εθνικού ποινικού δικαίου αποτελεί ζήτημα εθνικού δικαίου. Επιπλέον, όπως ορθώς υπενθύμισε το Πρωτοδικείο επί του σημείου αυτού, ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι αρμόδιος να ελέγχει τη νομιμότητα, από πλευράς εθνικού δικαίου, πράξεως εκδοθείσας από εθνική αρχή (απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Δεκεμβρίου 1992, C-97/91, Oleificio Borelli κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6313, σκέψη 9).

63 Όσον αφορά τη χρήση των πληροφοριών αυτών από την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο ορθώς διαπίστωσε, με τη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα επιχειρήματα της Dalmine μπορούσαν να επηρεάσουν μόνον «την αξιοπιστία και, ως εκ τούτου, την αποδεικτική ισχύ των μαρτυρικών καταθέσεων των διευθυντών της και όχι το παραδεκτό των στοιχείων αυτών στη [...] διαδικασία». Πράγματι, όπως επισημάνθηκε στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του πρώτου σκέλους του υπό

εξέταση λόγου αναιρέσεως, η κρατούσα στο κοινοτικό δίκαιο αρχή είναι αυτή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδεικτικών στοιχείων και το μοναδικό κριτήριο βάσει του οποίου εκτιμώνται οι προσκομιζόμενες αποδείξεις είναι η αξιοπιστία τους. Συνεπώς, εφόσον η διαβίβαση των επίμαχων πρακτικών δεν κρίθηκε παράνομη από ιταλικό δικαστήριο, δεν πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα έγγραφα αυτά αποτελούσαν απαράδεκτα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία έπρεπε να αποσυρθούν από τη δικογραφία.

64 Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

65 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Γ — *Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από την εισαγωγή στην επίδικη απόφαση λόγων μη σχετιζόμενων με τις αιτιάσεις που ανακοινώθηκαν στην αναιρεσείουσα*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

66 Η Dalmine υπενθυμίζει ότι είχε προσάψει στην Επιτροπή ότι, με την επίδικη απόφαση, αναφέρθηκε σε περιστατικά μη σχετιζόμενα με τις παραβάσεις και δυνάμενα να της προκαλέσουν ζημία λόγω του ότι οι πληροφορίες που δημοσιοποιήθηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από τρίτους. Αναφέρει, μεταξύ άλλων, τις διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με τις συμπράξεις που αφορούν τις εκτός της Κοινότητας αγορές καθώς και τον καθορισμό των τιμών.

67 Απορρίπτοντας την επιχειρηματολογία της επί του σημείου αυτού, το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το άρθρο 21 του κανονισμού 17, σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή πρέπει να λαμβάνει υπόψη το θεμιτό συμφέρον των επιχειρήσεων να μη γνωστοποιούνται τα επιχειρηματικά τους απόρρητα.

68 Κατά την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι ο αποδέκτης αποφάσεως δεν μπορεί να αμφισβητήσει, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, ορισμένες από τις αιτιολογικές της σκέψεις, εκτός αν οι αιτιολογικές αυτές σκέψεις παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντά του. Εν προκειμένω, η Dalmine δεν απέδειξε ότι οι προσβαλλόμενες αιτιολογικές σκέψεις είναι ικανές να παραγάγουν τέτοια αποτελέσματα.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

69 Δεδομένου ότι η Dalmine ζήτησε από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει τις περιττές αιτιολογικές σκέψεις της επίδικης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, με τη σκέψη 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «αρκεί η διαπίστωση ότι δεν υπάρχει νομικός κανόνας που να επιτρέπει στον αποδέκτη μιας αποφάσεως να αμφισβητήσει, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, ορισμένες από τις αιτιολογικές της σκέψεις, εκτός εάν οι αιτιολογικές αυτές σκέψεις παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντά του (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαρτίου 2000, Τ-125/97 και Τ-127/97, CocaCola κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-1733, σκέψεις 77 και 80 έως 85). Καταρχήν, οι αιτιολογικές σκέψεις μιας αποφάσεως δεν είναι ικανές να παραγάγουν τέτοια αποτελέσματα. Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα δεν εξήγησε τους λόγους για τους οποίους φρονεί ότι οι προσβαλλόμενες αιτιολογικές σκέψεις είναι ικανές να παραγάγουν αποτελέσματα ικανά να μεταβάλουν τη νομική της κατάσταση».

70 Μολονότι είναι γεγονός ότι το Πρωτοδικείο απέφυγε με τον τρόπο αυτό να εξετάσει αν η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να δημοσιοποιήσει, με την επίδικη απόφαση, πληροφορίες σχετικές με τις συμπράξεις σε εκτός της Κοινότητας αγορές καθώς και με τον καθορισμό των τιμών, διαπιστώνεται ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή, δημοσιοποιώντας τις πληροφορίες αυτές, παρέβη την υποχρέωσή της περί τηρήσεως των επιχειρηματικών απορρήτων της Dalmine, εντούτοις μια τέτοια παρατυπία θα συνεπαγόταν την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως μόνον εφόσον είχε αποδειχθεί ότι, ελλείψει της παρατυπίας αυτής, η εν λόγω απόφαση θα είχε διαφορετικό περιεχόμενο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου

1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 1663, σκέψη 91, και της 18ης Σεπτεμβρίου 2003, C-338/00 P, Volkswagen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-9189, σκέψεις 163 και 164). Λαμβανομένου υπόψη ότι η αναιρεσείουσα χαρακτήρισε ως περιττές αιτιολογικές σκέψεις τις περιλαμβανόμενες στην επίδικη απόφαση διαπιστώσεις όσον αφορά τις συμπράξεις σε εκτός της Κοινότητας αγορές καθώς και τον καθορισμό των τιμών, ουδαμώς μπορεί να υποστηρίζει ότι, ελλείψει των διαπιστώσεων αυτών, η επίδικη απόφαση θα είχε ουσιωδώς διαφορετικό περιεχόμενο.

71 Επομένως, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Δ — Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

72 Η Dalmine προσάπτει στο Πρωτοδικείο παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά τον καθορισμό του αντικειμένου της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως, τον προσδιορισμό των συνεπειών της και την εξομοίωση ενδεχόμενης μη τελεσθείσας παραβάσεως ή παραβάσεως που δεν έχει σημαντικές επιπτώσεις στον ανταγωνισμό με συντελεσθείσα παράβαση.

73 Η Dalmine υπενθυμίζει ότι ενώπιον του Πρωτοδικείου υποστήριξε ότι η επίμαχη σύμπραξη δεν αφορούσε την κατανομή των εθνικών αγορών. Το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε ότι σκοπός της ήταν απλώς να επισημάνει την έλλειψη σοβαρών συνεπειών για τον ανταγωνισμό. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η αιτιολογία της αποφάσεως είναι ελλιπής.

74 Το Πρωτοδικείο, επιπλέον, παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά καθόσον δεν εξακρίβωσε τα στοιχεία που προέβαλε η Επιτροπή όσον αφορά το αντικείμενο της συμπράξεως, ιδίως υπό το πρίσμα των λόγων αναιρέσεως που προέβαλε η Dalmine. Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των δηλώσεων στις οποίες προέβησαν η Vallourec, η Mannesmann, η Dalmine και η Corus κατά το στάδιο της έρευνας, καθώς και του πίνακα των παραδόσεων των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας που περιλαμβάνεται στην 68η αιτιολογική σκέψη της επίδικης αποφάσεως.

75 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε η Dalmine ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν αφορούσαν το κατά πόσον είχε αποδειχθεί η ύπαρξη συμφωνίας έχουσας ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού, αλλά το κατά πόσον είχε αποδειχθεί η εφαρμογή της συμφωνίας αυτής και οι συνέπειές της στον ανταγωνισμό και στην αγορά.

76 Η Επιτροπή επισημαίνει, εξάλλου, ότι, ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Dalmine αμφισβήτησε μόνον την αποδεικτική αξία του εγγράφου «sharing key» και των δηλώσεων ενός από τους πρώην διευθυντές της, ονόματι Biasizzo, και όχι των λοιπών στοιχείων που χρησιμοποίησε η Επιτροπή. Η Dalmine, επομένως, δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων, καθόσον δεν κλήθηκε να αποφανθεί επί των στοιχείων αυτών. Οι αιτιάσεις που αντλούνται από τη φερόμενη παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών θα έπρεπε, κατά συνέπεια, να κηρυχθούν απαράδεκτες.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

77 Η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να δώσει απάντηση στο επιχείρημά της ότι η συμφωνία δεν αφορούσε την κατανομή των εθνικών αγορών.

78 Συναφώς, διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επισήμανε ότι, κατά την Dalmine, η συμφωνία μεταξύ των αποδεκτών της επίδικης αποφάσεως «δεν αφορούσε τις εγχώριες κοινοτικές αγορές». Με τις επόμενες σκέψεις της αποφάσεως αυτής, διευκρίνισε σε μεγάλο βαθμό το εν λόγω επιχείρημα της αναιρεσείουσας. Συγκεκριμένα, με τις σκέψεις 138 και 139 της αποφάσεως αυτής, επανέλαβε το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι «οι εγχώριοι παραγωγοί χαλυβδοσωλήνων κατείχαν, ο κάθε ένας στην εγχώρια αγορά του, πρωτεύουσα θέση» και εξήγησε ότι «η Dalmine διατείνεται ότι η Επιτροπή θα είχε καταλήξει σε όλως διαφορετικό συμπέρασμα αν είχε περιοριστεί στην εξέταση της καταστάσεως που επικρατούσε στην αγορά των σωστών προϊόντων».

79 Ακολούθως, το Πρωτοδικείο επισήμανε σαφώς ότι, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του, η συμφωνία σκοπούσε στην κατανομή των εθνικών αγορών των κοινοτικών παραγωγών. Με τη σκέψη 152 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπενθύμισε ότι «η Επιτροπή στηρίχθηκε, [με την επίδικη] απόφαση, σε μια δέσμη αποδείξεων όσον αφορά το αντικείμενο της επικρινόμενης συμφωνίας, την ακρίβεια των οποίων δεν αμφισβήτησε η Dalmine, ιδίως στις συνοπτικές πλην όμως σαφείς δηλώσεις του [...] Verluca, και όχι στο μόνο στοιχείο του οποίου την αποδεικτική αξία αμφισβητεί η Dalmine». Όσον αφορά, ειδικότερα, την κατάθεση του [...] Biasizzo, της οποίας την αποδεικτική αξία αμφισβητεί η Dalmine (βλ. σκέψη 76 της παρούσας αποφάσεως), το Πρωτοδικείο, αφού παρέθεσε ένα άλλο αποδεικτικό στοιχείο με τη σκέψη 153 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι την κατάθεση του Jachia σύμφωνα με την οποία υφίστατο συμφωνία «για την τήρηση των ζωνών που ανήκουν στους διαφόρους επιχειρηματίες», διαπίστωσε, με τη σκέψη 155 της ίδιας αποφάσεως, ότι η δήλωση του Biasizzo επιβεβαιώνει τις «δηλώσεις του [...] Verluca όσον αφορά την ύπαρξη της συμφωνίας περί κατανομής των εγχώριων αγορών που περιγράφει ο τελευταίος (βλ., συναφώς, απόφαση [του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004,] Τ-67/00, Τ-68/00, Τ-71/00 και Τ-78/00, JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2501], σκέψεις 309 επ.)».

80 Με τις από 17 Σεπτεμβρίου 1996 δηλώσεις του, τις οποίες ανέλυσε το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα απόφαση JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, ο Verluca επισήμανε ότι οι εθνικές αγορές των μερών της συμφωνίας «απέλαυαν προστασίας» όσον αφορά τους σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας καθώς και τους σωληναγωγούς «έργου» (εξαιρουμένης της αγοράς offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, η οποία ήταν «ημιπροστατευόμενη»). Απαντώντας σε ερώτηση της 18ης Δεκεμβρίου 1997 στο πλαίσιο διενέργειας νέου ελέγχου, ο Verluca δήλωσε ότι «[ω]ς εγχώριες αγορές θεωρούνταν η γαλλική, η γερμανική και η ιταλική. Το [Ηνωμένο Βασίλειο] είχε ιδιαίτερο καθεστώς (βλ. την από 17.9.96 δήλωσή μου)».

81 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη όπως διατείνεται η αναιρεσείουσα.

82 Λαμβανομένων υπόψη των προαναφερθέντων αποδεικτικών στοιχείων, τα οποία ανέφερε το Πρωτοδικείο προς στήριξη της διαπιστώσεώς του ότι η σύμπραξη αφορούσε την κατανομή εθνικών αγορών, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας που αντλείται από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών δεν μπορεί επίσης να γίνει δεκτό. Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα παρέλειψε να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους θεωρεί εσφαλμένη την εκ μέρους του Πρωτοδικείου ερμηνεία των δηλώσεων των Verluca και Jachia, οι οποίοι δήλωσαν ρητώς ότι η συμφωνία αφορούσε την κατανομή πλειόνων εθνικών αγορών εντός της Κοινότητας.

83 Τέλος, δεν μπορεί επίσης να γίνει δεκτό το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι το άρθρο 81 ΕΚ δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μια παράβαση που δεν έχει τελεστεί ή που δεν έχει καμία σημαντική επίπτωση στον ανταγωνισμό μπορεί να εξομοιωθεί με πλήρως τελεσθείσα παράβαση.

84 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, προς τον σκοπό της εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, περιττεύει η συνεκτίμηση των συγκεκριμένων αποτελεσμάτων μιας συμφωνίας, εφόσον φαίνεται ότι η συμφωνία αυτή έχει ως σκοπό την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού (απόφαση της 8ης Ιουλίου 1999, C-49/92 P, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψεις 122 και 123, και προαναφερθείσα απόφαση Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 491). Όσον αφορά, ειδικότερα, συμφωνίες αντίθετες προς τον ανταγωνισμό οι οποίες προκύπτουν, όπως εν προκειμένω, από συνεδριάσεις ανταγωνιστικών επιχειρήσεων, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ όταν οι συνεδριάσεις αυτές έχουν ως αντικείμενο τον περιορισμό, την παρεμπόδιση ή τη νόθευση του ανταγωνισμού και αποβλέπουν, ως εκ τούτου, στην τεχνητή οργάνωση της λειτουργίας της αγοράς (προαναφερθείσα απόφαση Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 508 και 509). Για τους λόγους που εξέθεσε ο γενικός εισαγγελέας με τα σημεία 134 έως 137 των προτάσεών του, η νομολογία αυτή δεν πρέπει να ερμηνευθεί κατά την έννοια που προτείνει η αναιρεσείουσα.

85 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος.

Ε — *Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και από ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά τις συνέπειες της παραβάσεως για το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

86 Κατά την Dalmine, δεν αποδείχθηκε ότι η επικρινόμενη κατά το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως σύμπραξη έχει επιπτώσεις στο ενδοκοινοτικό εμπόριο. Όπως επισημαίνει συναφώς, η Επιτροπή δεν απέδειξε και το Πρωτοδικείο δεν εξακρίβωσε ότι το αντικείμενο της συμπράξεως αφορούσε την κατανομή των εθνικών αγορών, ακόμη δε και αν είχε αποδειχθεί ότι η σύμπραξη αφορούσε τέτοια κατανομή, ο βαθμός διεισδυτικότητας των αγορών ήταν τόσο υψηλός ώστε δεν μπορούσαν να στεγανοποιηθούν. Η διαφορετική εκτίμηση του Πρωτοδικείου είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και δεν περιέχει, εξάλλου, εκτίμηση της καταστάσεως της κοινοτικής αγοράς.

87 Κατά την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο ορθώς στηρίχθηκε στη νομολογία σύμφωνα με την οποία δεν είναι αναγκαίο για την εφαρμογή του άρθρου 81 ΕΚ να αποδειχθεί η ύπαρξη βλαπτικών για το ενδοκοινοτικό εμπόριο συνεπειών, καθόσον αρκεί η απόδειξη του ότι μια συμφωνία είναι ικανή να επιφέρει τέτοιες συνέπειες.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

88 Τα επιχειρήματα της Dalmine αντιστοιχούν σε μεγάλο βαθμό σε εκείνα που απορρίφθηκαν στο πλαίσιο του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, με τα οποία προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέτασε το κατά πόσον η συμφωνία αφορούσε την κατανομή των εθνικών αγορών και εξομοίωσε μια μη τελεσθείσα παράβαση ή μια παράβαση που δεν έχει καμία επίπτωση στον ανταγωνισμό με μια ολοκληρωμένη παράβαση.

89 Εν πάση περιπτώσει, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η ερμηνεία και η εφαρμογή της σχετικής με τις συνέπειες για το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών προϋποθέσεως, την οποία προβλέπουν τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, πρέπει να στηρίζονται στον σκοπό αυτής της προϋποθέσεως, ήτοι τον καθορισμό του τομέα του κοινοτικού δικαίου, σε θέματα ρυθμίσεως του ανταγωνισμού, σε σχέση με τον τομέα των κρατών μελών. Ως εκ τούτου, εμπίπτει στον τομέα του κοινοτικού δικαίου κάθε σύμπραξη και κάθε πρακτική δυνάμενη να διακυβεύσει το ελεύθερο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, υπονομεύοντας την υλοποίηση των στόχων περί πραγματοποιήσεως ενιαίας αγοράς μεταξύ των κρατών μελών, ιδίως μέσω της στεγανοποιήσεως των εθνικών αγορών, ή της τροποποιήσεως της διαρθρώσεως του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς (αποφάσεις της 31ης Μαΐου 1979, 22/78, Hugin κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 951, σκέψη 17, και της 25ης Οκτωβρίου 2001, C-475/99, Ambulanz Glöckner, Συλλογή 2001, σ. I-8089, σκέψη 47).

90 Για να μπορεί μια απόφαση, συμφωνία ή πρακτική να επηρεάσει το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο, πρέπει, βάσει ενός συνόλου νομικών ή πραγματικών στοιχείων, να πιθανολογείται επαρκώς ότι η οικεία απόφαση, συμφωνία ή πρακτική μπορεί να ασκήσει επιρροή, άμεση ή έμμεση, πραγματική ή δυνητική, στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, τούτο δε κατά τρόπο δυνάμενο να εμποδίσει την υλοποίηση της ενιαίας αγοράς μεταξύ κρατών μελών. Επιπλέον, πρέπει η επιρροή αυτή να μην είναι ασήμαντη (αποφάσεις της 28ης Απριλίου 1998, C-306/96, Javico, Συλλογή 1998, σ. I-1983, σκέψη 16, και της 21ης Ιανουαρίου 1999, Bagnasco κ.λπ., C-215/96 και C-216/96, Συλλογή 1999, σ. I-135, σκέψη 47, και προαναφερθείσα απόφαση Ambulanz Glöckner, σκέψη 48).

91 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο, αφού διαπίστωσε ότι η συμφωνία είχε ως αντικείμενο την κατανομή των εθνικών αγορών εντός της Κοινότητας, ορθώς κατέληξε, με τη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η συμφωνία μπορούσε να έχει επιπτώσεις στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Το Δικαστήριο, εξάλλου, έχει κρίνει ότι η κατανομή των εθνικών αγορών εντός της Κοινότητας μπορεί να επηρεάσει σημαντικά το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Ambulanz Glöckner, σκέψεις 48 και 49).

92 Συνεπώς, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως είναι επίσης απορριπτέος.

ΣΤ — *Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας, πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τη διαπιστωθείσα στο άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως παράβαση*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

93 Η Dalmine προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν περιέγραψε ορθώς την παράνομη πράξη που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο ανασυνέταξε την απόφαση αυτή, επιδιώκοντας να της προσδώσει νομιμότητα βάσει ενός μη ισχυρού στοιχείου, ήτοι της φερόμενης νομιμότητας των συμβάσεων εφοδιασμού μεταξύ της Corus και των Dalmine, Vallourec και Mannesmann, αντιστοίχως.

94 Το Πρωτοδικείο επιχείρησε ιδίως να αποδείξει ότι η αναφερόμενη στο άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως παράνομη πράξη αποτελεί πράξη η οποία στοιχειοθετεί αφ' εαυτής παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ, ενώ σκοπός της ήταν απλώς η εφαρμογή των θεμελιωδών κανόνων. Αυτή η ερμηνεία των διατάξεων της επίδικης αποφάσεως

συνιστά κατάχρηση ή υπέρβαση εξουσίας, καθώς και παραμόρφωση του περιεχομένου της εν λόγω αποφάσεως. Επιπλέον, στηρίζεται σε εσφαλμένη παρουσίαση της αγοράς των οικείων προϊόντων.

95 Η Dalmine αναφέρει, εξάλλου, ότι το Πρωτοδικείο επισήμανε ρητώς ότι ήταν εσφαλμένος ο ισχυρισμός της Επιτροπής στην 164η αιτιολογική σκέψη της επίδικης αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο, αντί να ακυρώσει την επίδικη απόφαση επί του σημείου αυτού, την αναδιατύπωσε, πράξη τελεσθείσα επίσης κατά κατάχρηση εξουσίας.

96 Τέλος, η Dalmine τονίζει ότι η ερμηνεία της σχέσεως μεταξύ των άρθρων 1 και 2 της επίδικης αποφάσεως στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο ευνόησε τους Ιάπωνες παραγωγούς, των οποίων το πρόστιμο μειώθηκε, καθόσον δεν κρίθηκαν ένοχοι για τη φερόμενη χωριστή παράβαση που διαπιστώθηκε στο άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής.

97 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με την επίδικη απόφαση, οι συμβάσεις εφοδιασμού που συνάφθηκαν μεταξύ της Corus και των Dalmine, Vallourec και Mannesmann, αντιστοίχως, θεωρούνται πράξεις συνιστώσες χωριστή παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και ότι, ως εκ τούτου, αποτελούν αντικείμενο ειδικού άρθρου στο διατακτικό της εν λόγω αποφάσεως. Επιπλέον, το άρθρο 3 της αποφάσεως αυτής, διατάσσοντας τις αποδέκτριες εταιρίες να παύσουν τις «αποδεδειγμένες παραβάσεις», επισημαίνει σαφώς ότι πρόκειται περί χωριστών παραβάσεων.

98 Η Επιτροπή καταλήγει ότι το Πρωτοδικείο δεν υπερέβη τις εξουσίες του ούτε παραμόρφωσε το περιεχόμενο της επίδικης αποφάσεως. Ούτε αναδιατύπωσε τον ορισμό της αγοράς των οικείων προϊόντων. Επισημαίνει, επίσης, ότι, ακόμη και αν το Πρωτοδικείο, κατά κάποιο τρόπο, ακύρωσε την 164η αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως αυτής, τούτο ουδεμία συνέπεια είχε για το κύρος του άρθρου 2 της εν λόγω αποφάσεως.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

99 Στο μέτρο που η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο κατάχρηση εξουσίας, πρέπει να υπομνησθεί ότι μια πράξη έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν προκύπτει, βάσει αντικειμενικών, λυσιτελών και συγκλινουσών ενδείξεων, ότι εκδόθηκε με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, πρωταρχικό σκοπό διαφορετικό από τους προβαλλόμενους ή με σκοπό την καταστρατήγηση μιας διαδικασίας που προβλέπει ειδικώς η Συνθήκη για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων (αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1998, C-48/96 P, Windpark Groothusen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2873, σκέψη 52, και της 10ης Μαρτίου 2005, C-342/03, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2005, σ. I-1975, σκέψη 64).

100 Η αναιρεσείουσα δεν παρέσχε κανένα στοιχείο δυνάμενο να στηρίξει τον ισχυρισμό ότι το Πρωτοδικείο άσκησε τις αρμοδιότητές του με σκοπό διαφορετικό από τον προβλεπόμενο στο άρθρο 220 ΕΚ, ήτοι τον σεβασμό του δικαιώματος ερμηνείας και εφαρμογής της Συνθήκης.

101 Κατά τα λοιπά, ο υπό εξέταση λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στην αρχή ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο της επίδικης αποφάσεως, χαρακτηρίζοντας την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως ως αυτοτελή παράβαση και όχι ως απλή εφαρμογή της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως.

102 Το Πρωτοδικείο δεν παραμόρφωσε το περιεχόμενο της επίδικης αποφάσεως. Όπως επισήμανε η Επιτροπή, αυτό καθαυτό το γεγονός ότι η παράβαση, που συνίσταται στη σύναψη των επίμαχων συμβάσεων εφοδιασμού, αποτελεί αντικείμενο ειδικού άρθρου στο διατακτικό της επίδικης αποφάσεως αποδεικνύει ότι η παράβαση αυτή χαρακτηρίστηκε, με την επίδικη απόφαση, ως χωριστή παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ. Επιπλέον, το άρθρο 3 της επίδικης αποφάσεως διατάσσει τις επιχειρήσεις στις οποίες αναφέρονται τα άρθρα 1 και 2 να παύσουν τις «προαναφερθείσες παραβάσεις», οπότε από τη διατύπωση αυτή προκύπτει σαφώς ότι πρόκειται περί χωριστών παραβάσεων.

103 Τέλος, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο δεν όφειλε να αντλήσει άλλες συνέπειες από τις διαπιστώσεις της σχετικά με την 164η αιτιολογική σκέψη της επίδικης αποφάσεως.

104 Όσον αφορά την εν λόγω αιτιολογική σκέψη, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 244 και 245 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα εξής:

«244 [...] [π]ρέπει, πάντως, να παρατηρηθεί ότι ο ισχυρισμός της Επιτροπής, που περιέχεται στην πρώτη φράση της αιτιολογικής σκέψεως 164 της [επίδικης] αποφάσεως και σύμφωνα με τον οποίο οι συμβάσεις εφοδιασμού, οι οποίες συνιστούν την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως, δεν αποτελούσαν παρά μέσο εφαρμογής της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της αποφάσεως, είναι υπερβολικός, δεδομένου ότι αυτή η εφαρμογή ήταν ένας από τους σκοπούς της δεύτερης παραβάσεως, μεταξύ πλειόνων, συνδεομένων μεταξύ τους μεν, πλην όμως χωριστών σκοπών και αποτελεσμάτων βλαπτικών για τον ανταγωνισμό. Πράγματι, με την προμνησθείσα στη σκέψη 111 απόφασή του [...] JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψεις 569 επ.), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον δεν έλαβε υπόψη της την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της [επίδικης] αποφάσεως κατά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων που επιβλήθηκαν στους Ευρωπαίους παραγωγούς, παρά το γεγονός ότι το αντικείμενο και τα αποτελέσματα αυτής της παραβάσεως έβαιναν πέραν της συμβολής στη διατήρηση της ισχύος της συμφωνίας Ευρώπης-Ιαπωνίας (βλ., ειδικότερα, σκέψη 571 της εν λόγω αποφάσεως).

245 Αν η άνιση μεταχείριση που επισημάνθηκε στην προηγούμενη σκέψη δικαιολόγησε τελικά τη μείωση του ποσού των προστίμων που επιβλήθηκαν στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, η εσφαλμένη ανάλυση επί της οποίας στηρίχθηκε δεν δικαιολογεί την ακύρωση του άρθρου 2 της [επίδικης] αποφάσεως ούτε την ακύρωση του άρθρου 1 της αποφάσεως στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.»

105 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με τα σημεία 213 έως 216 των προτάσεών του, η διαπίστωση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 244 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σήμαινε απλώς ότι η Επιτροπή κακώς έκρινε ότι δεν έπρεπε να επιβάλει επιπλέον πρόστιμο για την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως με την αιτιολογία ότι οι εν λόγω συμβάσεις αποτελούσαν απλώς μέσο εφαρμογής της αρχής περί σεβασμού των εθνικών αγορών, όπως αποφασίστηκε στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας (βλ. σκέψη 20 της παρούσας αποφάσεως). Αυτή η εκτίμηση του Πρωτοδικείου εξακολουθεί, συνεπώς, να μην έχει συνέπειες σ' αυτή καθαυτήν τη διαπίστωση της εν λόγω παραβάσεως κατά το άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως και ουδαμώς δικαιολογεί την ακύρωση του άρθρου αυτού.

106 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, ο έκτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Ζ — *Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας, πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τις συνέπειες της διαπιστωθείσας στο άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως παραβάσεως*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

107 Κατά την Dalmine, το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά κρίνοντας ότι η σύμβαση εφοδιασμού που συνάφθηκε μεταξύ της Dalmine και της Corus περιόριζε τον ανταγωνισμό στην αγορά λείων σωλήνων και σωλήνων με σπείρωμα στο Ηνωμένο Βασίλειο. Το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε ότι, κατόπιν της συνάψεως της συμβάσεως αυτής, η Dalmine αποκόπηκε ουσιαστικώς από την αγορά λείων σωλήνων και σωλήνων με σπείρωμα του Ηνωμένου Βασιλείου. Συναφώς, η Dalmine επισημαίνει ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν είχε πρόσβαση στην αγορά σωλήνων OCTG premium του Ηνωμένου Βασιλείου, καθόσον δεν διέθετε την απαιτούμενη άδεια.

108 Η Dalmine επισημαίνει ότι η σύμβαση εφοδιασμού που είχε συνάψει με την Corus αφορά λείους σωλήνες, ήτοι ένα προϊόν άσχετο με την κρίσιμη αγορά. Συνεπώς, η σύμβαση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μέσο εκτελέσεως της φερόμενης συμφωνίας κατανομής των εθνικών αγορών στην οποία αναφέρεται το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως. Αντιθέτως, η σύμβαση αυτή στηρίζεται σε σύννομη εμπορική λογική.

109 Κατά την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι η Dalmine μπορούσε να αποκτήσει άδεια εμπορίας σωλήνων OCTG premium στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου, αν είχε συμφέρον προς τούτο, αλλά η σύναψη της επίμαχης συμβάσεως εφοδιασμού απέκλειε το συμφέρον αυτό και, ως εκ τούτου, την Dalmine ως δυνητικό ανταγωνιστή.

110 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, ελλείψει της εν λόγω συμβάσεως εφοδιασμού, η Dalmine θα αντλούσε επίσης συμφέρον από την πώληση σωλήνων OCTG συνήθους ποιότητας στην αγορά. Διευκρινίζει, εξάλλου, ότι η Dalmine ήδη πωλούσε στο Ηνωμένο Βασίλειο σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας για τους οποίους δεν ήταν αναγκαία καμία άδεια και ότι, ως εκ τούτου, το επιχείρημά της ότι δεν είχε πρόσβαση στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου είναι αβάσιμο.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

111 Με τη σκέψη 179 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο προέβη στην ακόλουθη ερμηνεία των κατά το άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως συμβάσεων εφοδιασμού, η οποία δεν αμφισβητείται, αυτή καθαυτήν, από την αναιρεσείουσα:

«[...] Λαμβανόμενες υπόψη ως εν όλον, οι συμβάσεις αυτές κατανέμουν, τουλάχιστον από τις 9 Αυγούστου 1993, τις ανάγκες της Corus σε λείους σωλήνες μεταξύ των τριών άλλων Ευρωπαίων παραγωγών (40 % για τη Vallourec, 30 % για

την Dalmine και 30 % για τη Mannesmann). Επιπλέον, καθεμία από τις συμβάσεις αυτές προέβλεπε τον καθορισμό της τιμής που κατέβαλλε η Corus για τους λείους σωλήνες βάσει ενός μαθηματικού τύπου που ελάμβανε υπόψη την τιμή που η τελευταία επετύγχανε για τους σωλήνες της με σπείρωμα.»

112 Λαμβανομένων υπόψη αυτών των ρητρών των συμβάσεων εφοδιασμού, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα της αναιρεσείουσας, με το οποίο ουσιαστικώς επιδιώκει να αποδείξει την έλλειψη οποιουδήποτε συνδέσμου, όσον αφορά τις επιπτώσεις των συμβάσεων αυτών στον ανταγωνισμό, μεταξύ των λείων σωλήνων, αφενός, και των σωλήνων με σπείρωμα, αφετέρου. Συναφώς, το Πρωτοδικείο δεν παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά, αλλά, αντιθέτως, εξέθεσε επαρκώς, με τη σκέψη 181 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα των συμβάσεων εφοδιασμού τόσο στην αγορά λείων σωλήνων όσο και στην αγορά σωλήνων με σπείρωμα, κρίνοντας ότι:

«Με καθεμία από τις συμβάσεις εφοδιασμού, η Corus δέσμευσε τους τρεις κοινοτικούς ανταγωνιστές της κατά τέτοιον τρόπο ώστε εξαλείφθηκε κάθε πραγματικός ή δυνητικός ανταγωνισμός εκ μέρους τους στην εγχώρια αγορά της, θυσιάζοντας την ελευθερία εφοδιασμού της. Πράγματι, οι ανταγωνιστές αυτοί θα υφίσταντο απώλειες στις πωλήσεις λείων σωλήνων αν μειώνονταν οι πωλήσεις σωλήνων με σπείρωμα τις οποίες πραγματοποιούσε η Corus. Εξάλλου, το περιθώριο κέρδους από τις πωλήσεις λείων σωλήνων τις οποίες οι τρεις προμηθευτές δεσμεύθηκαν να πραγματοποιούν μειωνόταν επίσης αναλόγως της τιμής που πετύχαινε η Corus για τους σωλήνες της με σπείρωμα και μπορούσε μάλιστα να μετατραπεί σε ζημία. Υπό τις συνθήκες αυτές, ήταν αδιανόητο στην πράξη να επιχειρήσουν οι τρεις αυτοί παραγωγοί να ανταγωνιστούν πραγματικά την Corus στη βρετανική αγορά των σωλήνων με σπείρωμα, ιδίως ως προς τις τιμές [...]».

113 Στο μέτρο που η αναιρεσείουσα εμφανίζει τη σύναψη της συμβάσεως εφοδιασμού που συνήψε με την Corus ως εύλογη και σύννομη εμπορική δραστηριότητα, αρκεί η διαπίστωση ότι το επιχείρημα αυτό αντικρούστηκε δεόντως από το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα σκέψη 181 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και με τη σκέψη 185 της ίδιας αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία, «αν δεν είχαν υπάρξει οι συμβάσεις εφοδιασμού, οι εν λόγω Ευρωπαίοι παραγωγοί πλην της Corus θα είχαν φυσιολογικά, μη λαμβανομένων υπόψη των "βασικών στοιχείων", πραγματικό ή, τουλάχιστον, δυνητικό εμπορικό συμφέρον να ανταγωνιστούν την εταιρία αυτή στη βρετανική αγορά των σωλήνων με σπείρωμα, όπως και να ανταγωνιστούν μεταξύ τους για να εφοδιάζουν την Corus με λείους σωλήνες».

114 Τέλος, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι δεν είχε πρόσβαση της αγοράς του Ηνωμένου Βασιλείου διότι, μεταξύ άλλων, δεν διέθετε άδεια για την πώληση σωλήνων OCTG premium, αρκεί η παραπομπή στην απολύτως ορθή ανάλυση που πραγματοποίησε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 186 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως:

«Όσον αφορά τα επιχειρήματα της Dalmine σχετικά με τα πρακτικά εμπόδια που δεν της επέτρεπαν να πωλεί απευθείας σωλήνες OCTG premium και συνήθους ποιότητας στη βρετανική αγορά, τα εμπόδια αυτά δεν αρκούν για να αποδειχθεί ότι η εταιρία αυτή ουδέποτε θα είχε μπορέσει να πραγματοποιήσει πωλήσεις του προϊόντος αυτού στην εν λόγω αγορά εάν δεν είχε υπάρξει η σύμβαση εφοδιασμού την οποία συνήψε με την Corus και, στη συνέχεια, με την Vallourec. Πράγματι, αν υποτεθεί ότι οι συνθήκες θα εξελίσσονταν θετικά στη βρετανική αγορά των σωλήνων OCTG, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να είχε μπορέσει η Dalmine να αποκτήσει άδεια εκμεταλλεύσεως που θα της επέτρεπε να διαθέτει σωλήνες με σπείρωμα "premium" στην αγορά αυτή ή να είχε μπορέσει να αυξήσει την παραγωγή της σε συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG για να τις πωλεί στην αγορά αυτή. Επομένως, υπογράφοντας την επίδικη σύμβαση εφοδιασμού, η αναιρεσείουσα δέχθηκε πράγματι περιορισμούς της εμπορικής της πολιτικής [...].»

115 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, ο έβδομος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Η — *Επί του ογδόου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο και παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά το οικονομικό πλαίσιο της συμβάσεως εφοδιασμού που συνήφθη μεταξύ της Dalmine και της Corus*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

116 Η Dalmine αμφισβητεί την εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι οι ρήτρες της συναφθείσας με την Corus συμβάσεως εφοδιασμού είναι, εκ της φύσεώς τους, παράνομες.

117 Συναφώς, η Dalmine εξηγεί, μεταξύ άλλων, την εμπορική λογική της επίμαχης συμβάσεως, υπενθυμίζει τη σπουδαιότητα της διαπραγματευτικής ισχύος της Corus σε σχέση με εκείνη των δυνητικών προμηθευτών και εμμένει στον ισχυρισμό της ότι δεν διέθετε στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου παρά ελάχιστες ποσότητες σωλήνων OCTG συνήθους ποιότητας και καθόλου σωλήνες OCTG premium.

118 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτός ο λόγος αναιρέσεως συνίσταται σε επανάληψη των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προς αμφισβήτηση του αντίθετου προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα ορισμένων ρητρών της συμβάσεως εφοδιασμού που συνήφθη μεταξύ της Dalmine και της Corus, οπότε είναι απαράδεκτος.

119 Εν πάση περιπτώσει, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας είναι εντελώς αβάσιμο. Η Επιτροπή επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι τα εμπορικά συμφέροντα και η διαπραγματευτική ισχύς ενός από τους συμβαλλομένους δεν μπορεί να ασκήσει επιρροή στην παράνομη φύση μιας αντίθετης προς το άρθρο 81 ΕΚ συμβάσεως.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

120 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις σκέψη σ111 έως 113 της παρούσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε με προσήκουσα αιτιολογία, ορθώς και χωρίς να παραμορφώσει τα πραγματικά περιστατικά, ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως ήταν ικανές να θίξουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και είχαν ως συνέπεια την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού στο εσωτερικό της κοινής αγοράς. Συνεπώς, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να αμφισβητήσει την εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι οι ρήτρες των εν λόγω συμβάσεων ήταν εκ της φύσεώς τους παράνομες.

121 Στο μέτρο που η αναιρεσείουσα επικαλείται ορισμένα εμπορικά συμφέροντα καθώς και τη διαπραγματευτική ισχύ ενός από τα μέρη των εν λόγω συμβάσεων, πρέπει να επισημανθεί, όπως εξάλλου αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας με τα σημεία 229 και 230 των προτάσεών του, ότι οι αιτιάσεις αυτές δεν προβλήθηκαν ρητώς ενώπιον του Πρωτοδικείου και, επομένως, πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτες στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 59, και της 8ης Ιουλίου 1999, C-51/92 P, Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4235, σκέψη 58). Εξάλλου, οι αιτιάσεις αυτές δεν μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να τελεσφορήσουν. Βεβαίως, η εκτίμηση της συμβατότητας μιας συμπεριφοράς με το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ πρέπει να λαμβάνει υπόψη το οικονομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2006, C-551/03 P, General motors κατά Επιτροπής, που δεν δημοσιεύθηκε ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 66, και της 13ης Ιουλίου 2006, C-74/04 P, Επιτροπή κατά Volkswagen, που δεν δημοσιεύθηκε ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 45). Ωστόσο, οι ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας, ακόμη και αν θεωρηθούν βάσιμοι, δεν είναι ικανοί να αποδείξουν ότι το οικονομικό πλαίσιο απέκλειε κάθε δυνατότητα ουσιαστικού ανταγωνισμού (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 8ης Ιουλίου 1999, C-235/92 P, Montecatini κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4539, σκέψη 127).

122 Συνεπώς, ο όγδοος λόγος αναιρέσεως είναι επίσης απορριπτέος.

Θ — *Επί του ενάτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο και ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά τη σοβαρότητα της παραβάσεως*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

123 Η Dalmine υποστηρίζει ότι η σοβαρότητα της προσαπτόμενης παραβάσεως πρέπει να εκτιμηθεί με κριτήριο την έκταση της οικείας αγοράς, καθόσον αυτή είναι η μοναδική αυστηρώς αντικειμενική παράμετρος. Η εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως που απέχει από το αντικειμενικό αυτό κριτήριο είναι παράλογη και στηρίζεται σε στοιχεία μη απορρέοντα από τη νομολογία, τον κανονισμό 17 και τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται κατ'

εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων). Συνεπώς, το Πρωτοδικείο κακώς διαπίστωσε ότι η έκταση της οικείας αγοράς αποτελούσε ένα μόνον από τα κρίσιμα για τον υπολογισμό του προστίμου κριτήρια.

124 Η Dalmine προβάλλει, ακολούθως, επιχειρήματα προκειμένου να αποδείξει ότι τα κριτήρια που έθεσε με τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, ήτοι η φύση της παραβάσεως, οι συγκεκριμένες επιπτώσεις της στην αγορά και η έκταση της οικείας γεωγραφικής αγοράς, δεν τηρήθηκαν από την Επιτροπή, αντιθέτως προς τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου. Όπως υποστηρίζει, η φερόμενη παράβαση δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «πολύ σοβαρή». Το Πρωτοδικείο, εξάλλου, παρέλειψε να αιτιολογήσει προσηκόντως τον χαρακτηρισμό αυτό. Απλώς δέχθηκε τις εκτιμήσεις της Επιτροπής, χωρίς να αποφανθεί επί της λυσιτέλειας ή επί της βασιμότητάς τους.

125 Τέλος, η Dalmine προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη το μέγεθος των αποδεκτριών της επίδικης αποφάσεως επιχειρήσεων. Φρονεί ότι είναι αντίθετο προς κάθε κριτήριο, κατά νόμο και κατά δικαία κρίση, να της επιβληθεί κύρωση αντίστοιχη με εκείνη που επιβλήθηκε, για παράδειγμα, στη Nippon Steel, η οποία έχει ετήσιο κύκλο εργασιών πολύ μεγαλύτερο από τον δικό της. Ο δυσανάλογος χαρακτήρας του προστίμου που της επιβλήθηκε αποδεικνύεται, εξάλλου, από το γεγονός ότι το βασικό ποσό του προστίμου αντιστοιχεί στο 16 % των πωλήσεων των οικείων προϊόντων το 1998 στην παγκόσμια αγορά, στο 38 % των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν στην κοινοτική αγορά και στο 95 % των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν, κατά την εκληφθείσα ως περίοδο παραβάσεως, στη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία και το Ηνωμένο Βασίλειο.

126 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι, κατά τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, η έκταση της σχετικής αγοράς αποτελεί ένα από τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως.

127 Ακολούθως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα κριτήρια που θέτουν οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές εφαρμόσθηκαν ορθώς. Εξηγεί, μεταξύ άλλων, ότι μια σύμπραξη μπορεί, λόγω της φύσεως της παραβάσεως ή λόγω του ότι επηρεάζει σημαντικό μέρος της κοινής αγοράς, να χαρακτηρισθεί ως «πολύ σοβαρή παράβαση», ακόμη και αν αφορά προϊόν του οποίου οι πωλήσεις δεν αντιπροσωπεύουν ιδιαιτέρως σημαντικό κύκλο εργασιών στην οικεία αγορά.

128 Η Επιτροπή επισημαίνει, τέλος, ότι από τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων και από τη διαφοροποίηση των προστίμων ανάλογα με τον κύκλο εργασιών των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων προκύπτει ότι δεν πρόκειται περί υποχρεώσεως, αλλά περί δυνατότητας.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

129 Κατά πάγια νομολογία, η σοβαρότητα των παραβιάσεων του κοινοτικού δικαίου πρέπει να αποδεικνύεται βάσει μεγάλου αριθμού στοιχείων όπως είναι, μεταξύ άλλων, τα ιδιαίτερα περιστατικά της υποθέσεως, το πλαίσιό της και ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των προστίμων, τούτο δε χωρίς να υφίσταται δεσμευτικός ή εξαντλητικός κατάλογος κριτηρίων που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνονται υπόψη (προαναφερθείσα απόφαση Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 465, και της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 241).

130 Στα στοιχεία που μπορούν να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση της σοβαρότητας των παραβάσεων συγκαταλέγονται η συμπεριφορά εκάστης των επιχειρήσεων, ο ρόλος που διαδραμάτισαν στη δημιουργία συμπράξεως, το κέρδος που αποκόμισαν από την πρακτική αυτή, το μέγεθός τους και η αξία των οικείων εμπορευμάτων, καθώς και ο κίνδυνος που αντιπροσωπεύουν παραβάσεις της μορφής αυτής για

τους στόχους της Κοινότητας (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσες αποφάσεις Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 129, και Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 242).

131 Κατά το σημείο 1 Α των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, «για [την αξιολόγηση της σοβαρότητας] της παράβασης, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο χαρακτήρας της ίδιας της παράβασης, ο πραγματικός αντίκτυπος επί της αγοράς, εφόσον αυτός είναι δυνατό να εκτιμηθεί, καθώς και η έκταση της γεωγραφικής αγοράς αναφοράς».

132 Συνεπώς, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο ορθώς επισήμανε, με τη σκέψη 259 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η έκταση της οικείας αγοράς αποτελούσε ένα μόνον από τα κρίσιμα στοιχεία για την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως και τον καθορισμό του ποσού του προστίμου.

133 Όσον αφορά, ακολούθως, το επιχείρημα της Dalmine ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου, να δεχθεί την εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογή των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων και τον χαρακτηρισμό της παραβάσεως ως «πολύ σοβαρής», ήταν εσφαλμένη και ανεπαρκώς αιτιολογημένη, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και ότι η μέθοδος υπολογισμού που εισάγουν οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων περιέχει διάφορα στοιχεία ευελιξίας (απόφαση της 29ης Ιουνίου 2006, C-308/04 P, SGL Carbon κατά Επιτροπής, που δεν δημοσιεύθηκε ακόμη στη Συλλογή, σκέψεις 46 και 47).

134 Ωστόσο, στο Δικαστήριο απόκειται να εξακριβώσει αν το Πρωτοδικείο αξιολόγησε ορθώς την εκ μέρους της Επιτροπής άσκηση της εν λόγω εξουσίας εκτιμήσεως (προαναφερθείσα απόφαση SGL Carbon κατά Επιτροπής, σκέψη 48).

135 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί, καταρχάς, ότι το Πρωτοδικείο συνόψισε ορθώς, με τις σκέψεις 263 έως 265 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογή των κριτηρίων που καθορίζουν οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων:

«263 [...] στην αιτιολογική σκέψη 161 της [επίδικης] αποφάσεως, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στη φύση της παράνομης συμπεριφοράς όλων των επιχειρήσεων για να θεμελιώσει το συμπέρασμά της ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της [επίδικης] αποφάσεως είναι "εξαιρετικά σοβαρή". Συναφώς, επικαλέστηκε τη φύση της κολαζομένης συμφωνίας περί κατανομής των αγορών, η οποία έθιγε σοβαρά τον ανταγωνισμό και έβλαπτε την καλή λειτουργία της εσωτερικής αφοράς, την εκ προθέσεως διάπραξη της παραβάσεως και τον μυστικό και θεσμοποιημένο χαρακτήρα του συστήματος που εγκαθιδρύθηκε για τον περιορισμό του ανταγωνισμού. Η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη της, στην ίδια αιτιολογική σκέψη 161, το γεγονός ότι "τα εν λόγω τέσσερα κράτη μέλη αντιπροσωπεύουν την πλειοψηφία της κατανάλωσης [σωλήνων] OCTG και [σωληναγωγών] άνευ ραφής στην [Κοινότητα] και κατά συνέπεια μια εκτεταμένη γεωγραφική αγορά".

264 Αντιθέτως, στην αιτιολογική σκέψη 160 της [επίδικης] αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι "οι συγκεκριμένες επιπτώσεις της παράβασης στην αγορά είναι περιορισμένες", διότι τα δύο συγκεκριμένα προϊόντα που καλύπτει η παράβαση αυτή, ήτοι οι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG και οι σωληναγωγοί "έργου", αντιπροσωπεύουν μόνον το 19 % της κοινοτικής καταναλώσεως σε σωλήνες OCTG και σωληναγωγούς άνευ ραφής και διότι οι συγκολλητοί σωλήνες μπορούν πλέον να καλύψουν ένα τμήμα της ζητήσεως σε σωλήνες άνευ ραφής λόγω της τεχνολογικής προόδου.

265 Έτσι, στην αιτιολογική σκέψη 162 της [επίδικης] αποφάσεως, η Επιτροπή, αφού χαρακτηρίζει την παράβαση αυτή "εξαιρετικά σοβαρή" βάσει των στοιχείων που απαριθμεί στην αιτιολογική σκέψη 161, λαμβάνει υπόψη της τις σχετικά περιορισμένες πωλήσεις των επιμάχων προϊόντων από τους αποδέκτες της [επίδικης] αποφάσεως στα εν λόγω τέσσερα κράτη μέλη (73 εκατομμύρια ευρώ ετησίως). Αυτή η αναφορά στο μέγεθος της επηρεα-

σθείσας αγοράς αντιστοιχεί στην εκτίμηση του περιορισμένου χαρακτήρα των επιπτώσεων της παραβάσεως στην αγορά, που περιέχεται στη σκέψη 160 της [επίδικης] αποφάσεως. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή αποφάσισε να καθορίσει το ποσό του προστίμου σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως στα 10 εκατομμύρια ευρώ μόνο. Όμως, οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προβλέπουν, καταρχήν, πρόστιμο "άνω των 20 εκατομμυρίων [ευρώ]" για παράβαση εμπίπτουσα σ' αυτή την κατηγορία παραβάσεων.»

136 Από την προαναφερθείσα ανάλυση της Επιτροπής προκύπτει ότι τα τρία κριτήρια που αριθμεί το σημείο 1 Α των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων ελήφθησαν υπόψη για τον καθορισμό της σοβαρότητας της παραβάσεως. Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο ορθώς επισήμανε, με τη σκέψη 260 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «η Επιτροπή δεν επικαλέστηκε μεν ρητώς στην [επίδικη] απόφαση τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, καθόρισε, ωστόσο, το ποσό των προστίμων που επέβαλε στην αναιρεσείουσα εφαρμόζοντας τη μέθοδο υπολογισμού την οποία η ίδια είχε δεσμευθεί να εφαρμόζει».

137 Με τις σκέψεις 266 έως 271 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο εξέτασε «αν η [...] εκτεθείσα [στις σκέψεις 263 έως 265 της ίδιας αποφάσεως] προσέγγιση της Επιτροπής είναι παράνομη, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων που προβάλλει [...] η Dalmine», κρίνοντας ότι:

«267 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της Dalmine σχετικά με τις αγορές που έπρεπε να ληφθούν υπόψη, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι αιτιολογικές σκέψεις 35 και 36 της [επίδικης] αποφάσεως προβαίνουν στον ορισμό των επίμαχων γεωγραφικών αγορών, όπως αυτές θα έπρεπε να είναι κανονικά αν δεν υπήρχαν οι παράνομες συμφωνίες που είχαν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τον τεχνητό χωρισμό τους. Περαιτέρω, από την [επίδικη] απόφαση, λαμβανόμενη υπόψη στο σύνολό της, ιδίως δε από τις αιτιολογικές σκέψεις 53 έως 77, προκύπτει ότι η συμπεριφορά των Ιαπώνων και Ευρωπαίων παραγωγών σε κάθε εγχώρια αγορά ή, σε ορισμένες

περιπτώσεις, στην αγορά ορισμένης περιοχής του κόσμου καθοριζόταν από ειδικούς κανόνες που διέφεραν από τη μία αγορά στην άλλη και οι οποίοι προέκυπταν από εμπορικές διαπραγματεύσεις διεξαγόμενες στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας.

268 Έτσι, πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελή τα επιχειρήματα της Dalmine σχετικά με τα μειωμένα ποσοστά στην παγκόσμια και ευρωπαϊκή αγορά των συνήθους ποιότητας σωλήνων OCTG και των σωληναγωγών "έργου" τα οποία αντιπροσώπευαν οι πωλήσεις των προϊόντων αυτών τις οποίες πραγματοποίησαν οι οκτώ αποδέκτες της [επίδικης] αποφάσεως. Πράγματι, εκείνο το οποίο καθιστά την παράβαση "εξαιρετικά σοβαρή" σύμφωνα με την εκτίμηση που περιέχεται στην [επίδικη] απόφαση είναι ακριβώς το γεγονός ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της [επίδικης] αποφάσεως είχε ως αντικείμενο, καθώς και, σε ορισμένο βαθμό τουλάχιστον, ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό καθεμιάς από τις εν λόγω αποδέκτριες της αποφάσεως επιχειρήσεις από τις εγχώριες αγορές των υπολοίπων επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων και οι αγορές των τεσσάρων μεγαλύτερων κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από πλευράς καταναλώσεως χαλυβδοσωλήνων.

269 Συναφώς, η επιχειρηματολογία της Dalmine όσον αφορά τον περιορισμένο όγκο των πωλήσεων συνήθους ποιότητας σωλήνων OCTG και τη δυνατότητα των συγκολλητών σωλήνων να ανταγωνιστούν τους σωληναγωγούς "έργου" στη δική της εγχώρια αγορά είναι αλυσιτελής, καθόσον η συμμετοχή της στην παράβαση που συνίσταται στην κατανομή των αγορών προκύπτει από την εκ μέρους ανάληψη της δεσμεύσεως να μην πωλεί τα προϊόντα στα οποία αναφέρεται η [επίδικη] απόφαση σε άλλες αγορές. Έτσι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι περιστάσεις τις οποίες επικαλείται αποδεικνύονται επαρκώς κατά νόμον, οι περιστάσεις αυτές δεν μπορούν να ανατρέψουν το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή όσον αφορά τη σοβαρότητα της παραβάσεως της Dalmine.

270 Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι το γεγονός, που επικαλείται η Dalmine, ότι η παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της [επίδικης] αποφάσεως δεν αφορά παρά δύο ειδικά προϊόντα, ήτοι τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OTCG και τους σωληναγωγούς "έργου" και όχι όλους τους σωλήνες OCTG και τους σωληναγωγούς, μνημονεύθηκε ρητώς από

την Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 160 της [επίδικης] αποφάσεως ως παράγων περιορισμού της συγκεκριμένης επιπτώσεως της παραβάσεως στην αγορά (βλ. ανωτέρω σκέψη 264). Ομοίως, η Επιτροπή αναφέρεται, στην ίδια αυτή αιτιολογική σκέψη 160, στον αυξανόμενο ανταγωνισμό εκ μέρους των συγκολλητών σωλήνων (βλ. επίσης ανωτέρω σκέψη 264). Επιβάλλεται, συνεπώς, η διαπίστωση ότι η Επιτροπή έλαβε ήδη υπόψη της τα στοιχεία αυτά κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως με την [επίδικη] απόφαση.

271 Υπό το φως των προεκτεθέντων, πρέπει να θεωρηθεί ότι η μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 265 μείωση του ποσού που καθορίστηκε αναλόγως της σοβαρότητας της παραβάσεως στο 50 % του ελάχιστου ποσού που ορίζεται συνήθως στην περίπτωση "εξαιρετικά σοβαρής" παραβάσεως λαμβάνει προσηκόντως υπόψη την περιορισμένη επίπτωση της παραβάσεως στην αγορά στην υπό κρίση περίπτωση.»

138 Διαπιστώνεται ότι, με τις εκτιμήσεις του, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε με λογική και συνοχή επί των ουσιωδών κριτηρίων που έγιναν δεκτά για την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως και απάντησε με επαρκή νομικά επιχειρήματα στους ισχυρισμούς της Dalmine. Αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε άνευ ετέρου τις εκτιμήσεις της Επιτροπής, αλλά εξέτασε λεπτομερώς το προβληθέν από την Dalmine ζήτημα κατά πόσον η Επιτροπή αξιολόγησε ορθώς, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της σοβαρότητας της παραβάσεως, τις συνέπειές της στη σχετική αγορά. Επιπλέον, με την εκτίμησή του ότι η διαπιστωθείσα στο άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως παράβαση ήταν, εν πάση περιπτώσει,"εξαιρετικά σοβαρή", καθόσον είχε ως αντικείμενο και, τουλάχιστον μέχρι κάποιο βαθμό, ως συνέπεια τον αποκλεισμό καθενός από τους οκτώ αποδέκτες της επίδικης αποφάσεως από τις εθνικές αγορές των λοιπών από τις επιχειρήσεις αυτές, το Πρωτοδικείο ορθώς επισήμανε την εξαιρετική σοβαρότητα των παραβάσεων που συνίστανται στην κατανομή των εθνικών αγορών εντός της Κοινότητας.

139 Εξάλλου, όπως ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο, οι περιορισμένες επιπτώσεις της παραβάσεως στην αγορά, εν προκειμένω, είχαν ήδη ληφθεί προσηκόντως υπόψη, καθόσον η Επιτροπή είχε καθορίσει το ποσό του προστίμου, με κριτήριο τη σοβαρότητα της παραβάσεως, σε δέκα μόνον εκατομμύρια ευρώ.

140 Με την τελευταία αιτίαση που προέβαλε στο πλαίσιο του υπό εξέταση λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν έλαβε υπόψη το μέγεθος καθεμίας από τις αποδέκτριες της επίδικης αποφάσεως επιχειρήσεις.

141 Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, κατά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων αναλόγως της σοβαρότητας και της διάρκειας της συγκεκριμένης παραβάσεως, να υπολογίζει το πρόστιμο με βάση ποσά στηριζόμενα στον κύκλο εργασιών των οικείων επιχειρήσεων. Η Επιτροπή μπορεί να λάβει υπόψη τον κύκλο εργασιών της οικείας επιχειρήσεως για να εκτιμήσει τη σοβαρότητα της παραβάσεως κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, αλλά δεν πρέπει να αποδίδεται δυσανάλογη σημασία στον εν λόγω κύκλο εργασιών σε σχέση με άλλα στοιχεία εκτιμήσεως (προαναφερθείσα απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 255 και 257).

142 Το σημείο 1 Α, έκτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων συνάδει με τη νομολογία αυτή. Προβλέπει ότι «θα είναι ενδεχομένως σκόπιμο να γίνεται στάθμιση, σε ορισμένες περιπτώσεις, των [καθορισθέντων] ποσών [...], προκειμένου να ληφθεί υπόψη το ειδικό βάρος κάθε επιχείρησης και, κατ' επέκταση, ο πραγματικός αντίκτυπος της παράνομης συμπεριφοράς της για τον ανταγωνισμό, ιδιαίτερα αν υφίστανται σημαντικές διαφορές ως προς το μέγεθος μεταξύ επιχειρήσεων που διαπράττουν το ίδιο είδος παράβασης».

143 Το Πρωτοδικείο ορθώς επισήμανε, με τη σκέψη 282 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από τη χρήση της φράσεως «σε ορισμένες περιπτώσεις» και του όρου «ιδιαίτερα» στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προκύπτει ότι η στάθμιση με κριτήριο το μέγεθος κάθε επιχειρήσεως δεν αποτελεί συστηματικώς εφαρμοζόμενο στάδιο υπολογισμού το οποίο η Επιτροπή έχει δεσμευθεί να εφαρμόζει, αλλά μια δυνατότητα ευελιξίας την οποία παρέχει στον εαυτό της στις υποθέσεις στις οποίες είναι αναγκαία, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων κάθε υποθέσεως. Αυτή η εξουσία εκτιμήσεως προκύπτει, εξάλλου, και από τη φράση «θα είναι ενδεχομένως σκόπιμο», η οποία χρησιμοποιείται στο ίδιο εδάφιο.

144 Το Πρωτοδικείο ορθώς κατέληξε, με τη σκέψη 283 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «η Επιτροπή διατήρησε ένα ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά τη σκοπιμότητα της σταθμίσεως των προστίμων σε συνάρτηση με το μέγεθος κάθε επιχειρήσεως. Έτσι, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, καθορίζοντας το ύψος των προστίμων, να βεβαιώνεται, σε περίπτωση επιβολής προστίμων σε πλείονες επιχειρήσεις εμπλεκόμενες στην ίδια παράβαση, ότι τα τελικά ποσά των προστίμων αντικατοπτρίζουν μια υφιστάμενη μεταξύ των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων διαφορά ως προς τον συνολικό κύκλο εργασιών τους [...]».

145 Η εκτίμηση αυτή επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι όλες οι αποδέκτριες της επίδικης αποφάσεως επιχειρήσεις ήταν μεγάλου μεγέθους, στοιχείο που ώθησε την Επιτροπή να μη διαφοροποιήσει τα ποσά των προστίμων που επέβαλε (βλ. αιτιολογική σκέψη 165 της επίδικης αποφάσεως). Συναφώς, το Πρωτοδικείο ορθώς διαπίστωσε τα εξής:

«284 Εν προκειμένω, η Επιτροπή διαπίστωσε, στην αιτιολογική σκέψη 165 της [επίδικης] αποφάσεως, ότι όλες οι αποδέκτριες της [επίδικης] αποφάσεως επιχειρήσεις ήταν μεγάλες, οπότε δεν συνέτρεχε λόγος να υπάρξει συναφής διαφοροποίηση μεταξύ των ποσών στα οποία είχε καταλήξει όσον αφορά τα πρόστιμα. Η Dalmine αμφισβητεί την ανάλυση αυτή και παρατηρεί ότι είναι μία από τις μικρότερες επιχειρήσεις στις οποίες απευθυνόταν η [επίδικη] απόφαση, καθόσον ο κύκλος εργασιών της το 1998 ανερχόταν μόνο σε 667 εκατομμύρια ευρώ. Επιβάλλεται, όντως, η διαπίστωση ότι η διαφορά από πλευράς συνολικού κύκλου εργασιών, για όλα τα προϊόντα τους, μεταξύ της Dalmine και της μεγαλύτερης από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, ήτοι της Nippon [Steel Corp.], της οποίας ο κύκλος εργασιών το 1998 ανερχόταν σε 13 489 εκατομμύρια ευρώ, είναι σημαντική.

285 Ωστόσο, στο υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υπογράμμισε, χωρίς να αντικρουσθεί από την Dalmine, ότι η επιχείρηση αυτή δεν είναι ούτε μικρή ούτε μεσαία. Πράγματι, η σύσταση 96/280/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Απριλίου 1996, σχετικά με τον ορισμό των μικρομεσαίων επιχειρήσεων (ΕΕ L 107, σ. 4), η οποία είχε εφαρμογή κατά τον χρόνο εκδόσεως της [επίδικης] αποφάσεως, διευκρινίζει, μεταξύ άλλων, ότι οι επιχειρήσεις αυτές πρέπει να απασχολούν λιγότερα από 250 άτομα και να έχουν είτε ετήσιο κύκλο εργασιών μη υπερβαίνοντα τα 40 εκατομμύρια ευρώ ή ετήσιο ισολογισμό μη υπερβαίνοντα τα 27 εκατομμύρια ευρώ. Στη σύσταση 2003/361/ΕΚ της

Επιτροπής, της 6ης Μαΐου 2003, σχετικά με τον ορισμό των πολύ μικρών, των μικρών και των μεσαίων επιχειρήσεων (ΕΕ L 124, σ. 36), αυτά τα δύο τελευταία όρια αναθεωρήθηκαν προς τα άνω και καθορίστηκαν, αντιστοίχως, στα 50 εκατομμύρια και στα 43 εκατομμύρια ευρώ.

286 Το Πρωτοδικείο δεν διαθέτει μεν αριθμητικά στοιχεία όσον αφορά τον αριθμό των μισθωτών και τον ισολογισμό της Dalmine, πρέπει όμως να παρατηρηθεί ότι ο κύκλος εργασιών της Dalmine για το 1998 ήταν υπερδεκαπλάσιος του ορίου που προβλέπουν οι διαδοχικές συστάσεις της Επιτροπής σχετικά με το κριτήριο αυτό. Έτσι, πρέπει να θεωρηθεί, βάσει των στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο, ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη διαπιστώνοντας, στην αιτιολογική σκέψη 165 της [επίδικης] αποφάσεως, ότι όλες οι επιχειρήσεις στις οποίες απευθυνόταν η [επίδικη] απόφαση ήταν μεγάλης διαστάσεως.»

146 Στο μέτρο που η αναιρεσείουσα επικαλείται επίσης, για να αποδείξει τον δυσανάλογο χαρακτήρα του προστίμου, ότι το βασικό ποσό του προστίμου αντιστοιχεί στο 16 % των πωλήσεων σχετικών προϊόντων της εταιρίας το 1998, στο 38 % των πωλήσεων στην κοινοτική αγορά και στο 95 % των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο τελέσεως της παραβάσεως στη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία και το Ηνωμένο Βασίλειο, πρέπει να υπομνησθεί ότι το ανώτατο όριο του 10 % που θέτει το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 αφορά τον συνολικό κύκλο εργασιών της οικείας επιχειρήσεως και ότι μόνον για το τελικό ποσό του προστίμου πρέπει να τηρείται το όριο αυτό (προαναφερθείσες αποφάσεις Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 278, και SGL Carbon κατά Επιτροπής, σκέψη 82). Δεδομένου ότι η Dalmine δεν αμφισβήτησε την περιλαμβανόμενη στη σκέψη 287 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωση ότι το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε με την επίδικη απόφαση ύψους 10,8 εκατομμύρια ευρώ αντιπροσωπεύει μόνον το 1,62 % περίπου του παγκόσμιου κύκλου εργασιών της το 1998, ο οποίος ανερχόταν σε 667 εκατομμύρια ευρώ, δεν μπορεί να επικαλεστεί πρόδηλη δυσαναλογία μεταξύ του προστίμου αυτού και του μεγέθους της επιχειρήσεως.

147 Επειδή καμία από τις αιτιάσεις που προέβαλε η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να γίνει δεκτή, ο ένατος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

I — *Επί του δεκάτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο και ελλιπή αιτιολογία όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως και τις ελαφρυντικές περιστάσεις*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

148 Η Dalmine υποστηρίζει ότι θα έπρεπε να είχαν ληφθεί υπόψη ορισμένες ελαφρυντικές περιστάσεις, όπως ο επουσιώδης και παθητικός ρόλος της στην τέλεση της διαπιστωθείσας στο άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως παραβάσεως και το ότι η παράβαση έπαυσε ταυτόχρονα με τις πρώτες ενέργειες της Επιτροπής. Ακόμη και αν δεν ήταν υποχρεωτικό να ληφθούν αυτομάτως υπόψη οι περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή θα έπρεπε να επισημάνει τους λόγους για τους οποίους δεν μείωσε το ποσό του προστίμου επί της βάσεως αυτής. Το Πρωτοδικείο θα έπρεπε να είχε επισημάνει την ελλιπή αιτιολογία επί του σημείου αυτού και να επιβάλει κυρώσεις.

149 Από τη δεύτερη προβληθείσα ελαφρυντική περίσταση, εξάλλου, προκύπτει ότι η διάρκεια της διαπραχθείσας από την Dalmine παραβάσεως ήταν μικρότερη και ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιέχει αντιφάσεις επί του σημείου αυτού.

150 Τέλος, η Dalmine επικαλείται παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, στο μέτρο που η συνεργασία της κατά τη διοικητική διαδικασία δεν εκτιμήθηκε κατά τον ίδιο τρόπο με εκείνη της Vallourec.

151 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το Πρωτοδικείο έχει πλήρη αρμοδιότητα στον τομέα των προστίμων και, εν προκειμένω, ορθώς χρησιμοποίησε την αρμοδιότητα αυτή, διευκρινίζοντας με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση τους λόγους για τους οποίους οι προβληθείσες από την Dalmine ελαφρυντικές περιστάσεις δεν μπορούσαν να γίνουν δεκτές. Με τις σχετικές σκέψεις της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο

ορθώς διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι η Dalmine δεν είχε παύσει την παράβαση κατόπιν της παρεμβάσεως της Επιτροπής και ότι η Dalmine και η Vallourec δεν επέδειξαν τον ίδιο βαθμό συνεργασίας.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

152 Όσον αφορά, καταρχάς, την προβαλλόμενη δυσμενή διάκριση μεταξύ της Dalmine και της Vallourec κατά τον καθορισμό του προστίμου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, καίτοι, στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, το Δικαστήριο δεν μπορεί να υποκαθιστά, για λόγους επιείκειας, το Πρωτοδικείο αποφαινόμενο, ασκώντας την αρμοδιότητά του πλήρους δικαιοδοσίας, επί του ύψους των προστίμων, αντιθέτως, η άσκηση μιας τέτοιας αρμοδιότητας δεν μπορεί να συνεπάγεται κατά την επιμέτρηση των προστίμων διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων που έχουν μετάσχει σε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική αντίθετη προς το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-291/98 P, Sarrió κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9991, σκέψεις 96 και 97, και προαναφερθείσα απόφαση Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 617).

153 Πάντως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο τον λόγο αναιρέσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, άλλως ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος (προαναφερθείσα απόφαση Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 618).

154 Εν προκειμένω, όπως υπενθυμίστηκε με τη σκέψη 19 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή μείωσε κατά 40 % το ποσό του επιβληθέντος στη Vallourec προστίμου και κατά 20 % το ποσό του επιβληθέντος στην Dalmine προστίμου, λαμβάνοντας υπόψη ότι οι δύο αυτές επιχειρήσεις συνεργάστηκαν με την Επιτροπή κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας.

155 Διαπιστώνεται ότι, στο μέτρο που η αναιρεσείουσα αμφισβητεί την περιλαμβανόμενη στη σκέψη 344 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι «οι εκ μέρους της Dalmine απαντήσεις στις ερωτήσεις, καίτοι παρουσίαζαν κάποια χρησιμότητα για την Επιτροπή, απλώς επιβεβαιώνουν, και μάλιστα κατά τρόπο λιγότερο ακριβή και σαφή, ορισμένες από τις πληροφορίες τις οποίες είχε ήδη παράσχει η Vallourec μέσω των δηλώσεων του [...] Verluca», το επιχείρημά της στηρίζεται στα πραγματικά περιστατικά και, επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο. Συνεπώς, δεν απόκειται στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, να ελέγξει την περιλαμβανόμενη στη σκέψη 345 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως διαπίστωση του Πρωτοδικείου ότι «[...] οι πληροφορίες που παρέσχε η Dalmine στην Επιτροπή πριν από την αποστολή της [ανακοινώσεως των αιτιάσεων] δεν είναι συγκρίσιμες με εκείνες που παρέσχε η Vallourec και δεν είναι αρκετές ώστε να δικαιολογήσουν μείωση του προστίμου που επιβλήθηκε στην Dalmine επιπλέον της μειώσεως του 20 % που της χορηγήθηκε λόγω μη αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών. Πράγματι, αυτή η μη αμφισβήτηση των πραγματικών περιστατικών διευκόλυνε σημαντικά το έργο της Επιτροπής, ενώ δεν συνέβη το ίδιο όσον αφορά τις πληροφορίες που παρέσχε η Dalmine προτού της αποσταλεί η [ανακοίνωση των αιτιάσεων]».

156 Όσον αφορά, ακολούθως, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας περί του επουσιώδους και παθητικού ρόλου της στην τέλεση της διαπιστωθείσας στο άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως παραβάσεως, το Πρωτοδικείο παρέπεμψε, με τη σκέψη 327 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στην ανάλυση στην οποία προέβη με τις σκέψεις 280 έως 297 της ίδιας αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία, μεταξύ άλλων:

«288 [...] πρέπει [...] να υπομνησθεί ότι η επιχειρηματολογία της Dalmine όσον αφορά τον περιορισμένο όγκο των πωλήσεων συνήθους ποιότητας σωλήνων OCTG και τη δυνατότητα των συγκολλητών σωλήνων να ανταγωνιστούν τους σωληναγωγούς "έργου" στη δική της εγχώρια αγορά είναι αλυσιτελής, καθόσον η συμμετοχή της στην παράβαση που συνίσταται στην κατανομή των αγορών προκύπτει από την εκ μέρους της ανάληψη της δεσμεύσεως να μην πωλεί τα προϊόντα στα οποία αναφέρεται η [επίδικη] απόφαση σε άλλες αγορές [...]. Έτσι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι περιστάσεις τις οποίες επικαλείται αποδεικνύονται επαρκώς κατά νόμον, οι περιστάσεις αυτές δεν μπορούν να ανατρέψουν το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή όσον αφορά τη σοβαρότητα της παραβάσεως της Dalmine.

[...]

290 Εφόσον η Dalmine είναι το μόνο ιταλικό μέλος του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η συμμετοχή της στη συμφωνία αυτή υπήρξε αρκετή ώστε να επεκταθεί το κατά τόπον πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας αυτής στο έδαφος ενός κράτους μέλους της Κοινότητας. Συνεπώς, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η συμμετοχή της στην παράβαση είχε όχι αμελητέα επίδραση στην κοινοτική αγορά. Πράγματι, προς τον σκοπό της εκτιμήσεως της συγκεκριμένης επιπτώσεως που είχε η συμμετοχή της Dalmine στην παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της [επίδικης] αποφάσεως επί των αγορών των προϊόντων στα οποία αναφέρεται το εν λόγω άρθρο, η ανωτέρω περίσταση είναι πολύ κρισιμότερη απ' ό,τι μια απλή σύγκριση του συνολικού κύκλου εργασιών καθεμιάς από τις επιχειρήσεις.

[...]

294 Ομοίως, όσον αφορά το επιχείρημα ότι η Dalmine διαδραμάτισε παθητικό ρόλο στη σύμπραξη, συμπεριφορά η οποία συνιστά ελαφρυντική περίσταση σύμφωνα με την πρώτη [περίπτωση] του σημείου 3 των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η εταιρία αυτή δεν αρνείται ότι μετέσχε στις συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. [...]

295 Εν προκειμένω, η Dalmine δεν ισχυρίζεται καν ότι η συμμετοχή της στις συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας υπήρξε περισσότερο σποραδική απ' ό,τι εκείνη των λοιπών μελών του εν λόγω ομίλου, πράγμα που θα μπορούσε ενδεχομένως να δικαιολογήσει την εφαρμογή μειώσεως προς όφελός της [...]. Επιπλέον, δεν επικαλείται ούτε κάποια ειδική περίσταση ή

κάποιο αποδεικτικό στοιχείο που θα μπορούσε να καταδείξει ότι η στάση της κατά τις εν λόγω συνεδριάσεις υπήρξε καθαρά παθητική ή άβουλη. Αντιθέτως, όπως παρατηρήθηκε ανωτέρω στη σκέψη 290, η ιταλική αγορά περιελήφθη στη συμφωνία περί κατανομής των αγορών απλώς και μόνον εξ αιτίας της παρουσίας της στον όμιλο Ευρώπης-Ιαπωνίας. [...]»

157 Στο μέτρο που η ανάλυση αυτή δεν είναι νομικώς πεπλανημένη, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι ο ρόλος της Dalmine στην τέλεση της παραβάσεως κατά το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως δεν ήταν ούτε επουσιώδης ούτε απλώς και μόνον παθητικός και ότι η εταιρία αυτή δεν μιμήθηκε απλώς τη συμπεριφορά άλλων επιχειρήσεων, οπότε δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη επί του σημείου αυτού καμία ελαφρυντική περίσταση.

158 Όσον αφορά, τέλος, τον ισχυρισμό ότι η παράβαση έπαυσε ταυτόχρονα με τις πρώτες ενέργειες της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, με τις σκέψεις 328 και 329 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, «ότι η "παύση των παραβάσεων ταυτόχρονα με τις πρώτες ενέργειες της Επιτροπής", η οποία μνημονεύεται στο σημείο 3 των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, δεν μπορεί λογικά να συνιστά ελαφρυντική περίσταση, παρά μόνον αν υπάρχουν λόγοι να υποτεθεί ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις παροτρύνθηκαν να θέσουν τέρμα στις θίγουσες τον ανταγωνισμό συμπεριφορές τους από τις εν λόγω ενέργειες» και «ότι μείωση του ποσού του προστίμου δεν μπορεί να χορηγηθεί λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων στην περίπτωση που είχε ήδη τεθεί τέρμα στην παράβαση πριν από την ημερομηνία των πρώτων ενεργειών της Επιτροπής ή στην περίπτωση που οριστική απόφαση να τεθεί τέρμα στην παράβαση είχε ήδη ληφθεί από τις επιχειρήσεις αυτές πριν από την εν λόγω ημερομηνία».

159 Εν προκειμένω, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 6 της παρούσας αποφάσεως, η Επιτροπή αποφάσισε να διενεργήσει έρευνα τον Νοέμβριο του 1994 και πραγματοποίησε τους πρώτους ελέγχους τον Δεκέμβριο του 1994.

160 Με τις σκέψεις 331 και 332 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η παράβαση για την οποία επιβλήθηκε πρόστιμο στην Dalmine, ήτοι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως, είχε παύσει ή τουλάχιστον είχε αποφασιστεί η παύση της κατά τον χρόνο πραγματοποιήσεως των ελέγχων από την Επιτροπή, ήτοι την 1η και 2α Δεκεμβρίου 1994. Συνεπώς, ορθώς έκρινε ότι η εν λόγω παύση δεν μπορεί να αποτελέσει ελαφρυντική περίσταση κατά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου.

161 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο δέκατος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος.

162 Επειδή κανένας από τους λόγους αναιρέσεως που προέβαλε η Dalmine δεν μπορεί να γίνει δεκτός, η αίτησή της αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

V — Επί των δικαστικών εξόδων

163 Κατά το άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται επί της αναιρετικής διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Dalmine στα δικαστικά έξοδα και αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Dalmine SpA στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)